

Nezávislý občasník študentov
Gymnázia Pavla Horova, Michalovce
Cena: 0, 50€
November 2010

KNIŽNÁ COOLTÚRA

Na potulkách
Indiou

MADemoiselle
MELON

IŠTE ďAĽEKO?

Drahí GPH-čkari,

prechádzať životom znamená prechádzať zmenami, ktoré sú nevyhnutné pre rast a vývin osobnosti. Človek nemá rád zmeny, aj keď to popiera. Najľahšie je ostať na zvyčajnom mieste a nepohnúť sa. Preto občas musí zmena prísť náhle a neočakávane, aby nebolo času si rozmýšľať a váhať. Nakoniec to vlastne predsa musí prísť a nie je dôvod čakať.

Koniec prázdnin býva vždy nostalgický, hlavne, ak sa tak náhle zmenia teploty a časy západov slnka, čo ústí do melanchólie a o tom sa nikomu nechce čítať. Naopak, začal nový školský rok, preto srdečne vítam VÁS, nových prvákov, a pripomínam, že ste si vybrali školu s dušou a charizmou, tak verím, že vás štúdium, radosť i trápenie budú aktívne obohacovať a inšpirovať. 4 roky ubehnú veľmi rýchlo a pre štvrtinu študentov už plynú síce posledné mesiace, no plné najbohatších zážitkov. Tento editoriál je posledný odo mňa.

Zmeny sú nutné. Posilňujú charakter a vytvárajú reálnu nádej pre

splnenie snov a sny nie sú len detskou roztapašnosťou a nevedomosťou, ale dospelým odhodlaním, vytrvalosťou, trpezlivosťou a vierou.

Nastal čas rozlúčiť sa a predať tento stĺpček Gabike Matejovej, ktorá šéfredaktorovanie určite zvládne a v tom jej držím palce :).

Prajem nám všetkým plodný a pokojný školský rok plný splnených cieľov a snov. *Ewe*

Ja Evke veľmi pekne ďakujem za odovzdanie tak veľmi dôležitej funkcie, ktorá si vyžaduje veľa zodpovednosti. Evka túto úlohu, podľa mňa, zvládla výborne, tak dúfajme, že vás nesklamem a budete so mnou spokojní.

G@BcA

KOCKY ©

Študentský občasník
Gymnázia P. Horova
v Michalovciach
15. ročník

Redakčná rada :

Gabriela Matejová (3.E) – G@BcA
šéfredaktorka

Zuzana Uhalová (3.D) – Sue
zástupkyňa šéfredaktorky

Eva Spišáková (4.E) – Ewe
Zuzana Butalová (2.G) – Zuzača
Anna Činčárová (4.F) – Angie
Zuzana Navrátilová (4.C) – Suzi
Patricia Ďuranová (2.D) – Nessi
Andrea Eštoková (3.A) – Andrea
Petra Hladíková (3.A) – Peeta
Ján Juhos (3.A) – Banovčan
Tatiana Krčmáriková (2.G) – Tathy
Ivana Padová (3.G) – Ivana
Ivana Pastírková (2.E) – Ivuš
Nikola Sabová (3.D) – Niki
Anna Schnitzerová (3.D) – Aňa

Foto & obálka:

Zuzana Uhalová (3.D)

Grafika & design:

Ján Juhos (3.A)

Pomocná rada:

PhDr. Brigita Porvazníková

Vydáva:

Gymnázium P. Horova
Masarykova ul. č.1
071 79 Michalovce

Tlač:

RENOMA s.r.o.
Andreja Kmeťa 4
071 79 Michalovce

Náklad: 350 ks

Čo sa udialo v školskom roku 2009/2010	4 - 9
Čo bolo, čo bude	9
Krátke správy	10
Sprachwoche	10 - 12
Záhady sveta rozlúštilo GPH	9 - 10
Iš'ťe daľeko?	14 - 15
Do Poľska a ešte ďalej...	17 - 18
Mademoiselle Melon	19 - 20
Honba za červennými telefónnymi búdkami	20 - 24
Je t'aime...	25 - 27
Schulbrücke	28 - 29
Na potulkách Indiou	30 - 32
Michalovce	32 - 33
Študentská rada	34 - 35
8 x 8 = Vážna partia	35 - 37
Poznáme sa?	38 - 39
Hádaj, kto som?!	40 - 41
Čo oko videlo, ale netušilo...	42 - 43
7 profesorských naj...	44 - 46
Profesori študentmi	46 - 47
Víkendy profesorov	48 - 49
Deti profesorov alebo je to naozj (ne)výhodné	49 - 50
Sút'až	50
Retrospektíva	51 - 52
Oblúbené recepty profesorov našej školy	52 - 55
Oznamká alebo naši štvrtáci na výstavke	55 - 57
Vplyv mena na život	58
Naši miláčikovia	58 - 59
Galéria	60 - 62
Knižná cooltúra	62 - 64
Linkin Park	65 - 66
Facebook	66 - 67
Čo je vo svete...	68 - 69
GymCorp Michalovce	70 - 71
Príbeh na pokračovanie: Zmiznutie	71 - 75
Moje sny a túžby	75 - 76
Vlastná tvorba	76 - 78
Perlorodky	78 - 79
Test	80 - 81
Horoskopy	82 - 83
Tajničky	84 - 85

čo bolo...

Čo sa udialo v školskom roku 2009/2010

... pravdupovediac bolo toho veľa, no my sme vybrali len to najpodstatnejšie.

Aqua

Hromadná fotkovačka Rumunov a Slovákov, len škoda, že sa každý pozerá iným smerom

Brno

Ach, aké chutné boli tie stoly. Škoda, že toho nebolo viac.

Ta čo?!

4 Kocky

Vieš, čo je maximálna slušnosť?

čo bolo...

Úsmev, z Brna sa vám hlásime

Lyžujem! Lyžuješ! Lyžujeme!

Keď vodič autobusu uvoľní starénke miesto.

5 Kocky

čo bolo...

Halloween

Dcéry a syn smrti si vybrali teba !!!

Úprimnú sústrasť, Thomas.

6 Kocky

Viete, prečo je v Coca- cole toľko cukru?

čo bolo...

Martin

Ukáž mi ten prsteň Janko, nech viem, aký si tučnučký, aby ťa mohla Baba Jaga spaťkať.

Pani profesorka M. Guľová a pani profesorka J. Kunčová na exkurzii v Martine

Fyzika nemusí byť vždy len nudná, táto fotka je toho dôkazom

Keď ju začali vyrábať, bola taká hnusná, že do nej dali radšej veľa cukru. 7 Kocky

Uchaľak

4.A chce prvékov

Osoby mladšie ako 18 rokov nečítať a nepozerať

Bububu. Je tu piatok 13-steho

Bububu. Je tu piatok 13-steho

ValentínKrásna moderátorská dvojica s pánom zástupcom
V. Čanom na Valentínskom plese bývalej 3. E

Och, akí nádherní profesionálni tanečníci

Tak pozor dievčatá, hádzem kyticu,
ktorá bude ďalšia???Tancuj, tancuj vykrúcaj ...
alebo nekončiaca sa zábava.G@BcA a Ewe
foto: kolektív autorov**Čo bolo... čo bude...****September**

2. september – Bohužiaľ, chcené-nechcené ukončenie letných prázdnin a nastala krutá realita - začiatok nového školského roku.

17. – 18. september – konečne uskutočnený výlet do Poľska.

23. september – naši maličkí majú za sebou prvé rodičovské združenie na GPH

25. september – 2. október – druhá etapa medzinárodného projektu AQUA

Október

12. október – naše milované GPH má už 88 rokov

29. október – 2. november – konečne zaslúžený oddych v podobe jesenných prázdnin

November

18. november – 1/4 ročná klasifikačná porada, dúfame, že nikto z ničoho neprepadá

19. november – začlenenie našich najmladších do rodiny GPH alebo ináč povedané imatrikulácia

23. november – DOD na GPH, dúfam, že tí, čo sa prišli pozrieť, sa nezlákli a uvidíme ich i na budúci školský rok

25. november – rodičovské združenie, počty žiakov sú zachované v celkom dobrom stave

December

23. december 2010 – 7. január 2011 dlho očakávané prázdniny s hromadou prekvapení sú za dverami

G@BcA

Krátke správy

Milé GPH, zoznam sa s našou novou rubrikou, v ktorej sa v skratke dozvieš všetičo zaujímavé...

Týždeň v znamení AQUA 2

25.9 – 2.10. 2010 - a opäť týždeň v znamení AQUA. V týchto dňoch sa realizovala druhá časť projektu v zložení: Francúzsko, Španielsko, Slovensko. Našimi septembrovými hosťami boli študenti z Ukrajiny. Počas nabitého týždňa zahraniční študenti pracovali v 6-tich workshopoch, ubytovaní boli v slovenských rodinách a komunikačnými jazykmi boli angličtina a francúzština.

Medzinárodný Deň srdca

24. september bol oficiálnym Dňom srdca, kedy nás lekári a zdravotníci informovali o rizikových faktoroch srdcovocievnych ochorení. Na vytipovaných miestach ste si aj v našom meste mohli nechať bezplatne odmerať hodnoty krvného tlaku a cholesterolu.

Cesta do raja

Vlastivedno- turistický krúžok na čele s pánom profesorom J. Sibalom a pánom profesorom V. Hirjakom ani tento školský rok

nezaháľa. V sobotu 9.10. 2010 sa so študentmi opäť vybrali na tradičnú túru do Slovenského raja.

Gymnázium Pavla Horova má 88 rokov

12. októbra 2010 naša škola oslávila 88. výročie jej založenia. Škola vznikla v roku 1922 a jej prvým oficiálnym názvom bolo „Česko-slovenské štátne reálne gymnázium“. Prvým riaditeľom bol pán Otakar Formánek a na škole pôsobilo 19 profesorov. 25. novembra 1980 získala škola názov Gymnázium Pavla Horova a o dva roky neskôr bola pred budovou školy odhalená busta tomuto národnému umelcovi.

Halloween aj na našej škole

Obesenec nad hlavou, krvavé stopy po zemi, či zatemnené okná a zimomriavky po tele. Aj takto vyzeral tohtoročný Halloween na GPH. Tradičné masky taktiež nemohli chýbať, no nesklamali ani chutné a efektne koláče, či súťaž o najstrašidelnejšiu masku.

Suzi

SPRACHWOCHE

Mnohým z vás tento názov nič nehovorí, ale pre žiakov jazykových tried je to iný týždeň ako tie ostatné. Minulý rok tento týždenný pobyt na Zemplínskej širave absolvovali študenti 4.G triedy a tento rok sme to boli my, terajšia 3.G trieda.

Čo to teda „Sprachwoche“ je? Všetci sme tam išli s inými očakávaniami, keďže nás takýto pobyt čakal po prvýkrát. Všetko sa to začalo ubytovaním sa v penzióne Hedera, kde sme sa ledva stihli vybalit' a už sme boli rozdelení do

skupín podľa polročného hodnotenia. Najprv sme si spoločne vytvorili nášho „nemeckého maskota“, ktorý predstavoval vlastnosti celej našej triedy. Pustili sme sa do práce, ktorá spočívala v plnení úloh na rôznych stanovištiach – Stationlernen. Hlavnou témou celého týždňa boli problémy mladých ľudí (napríklad alkoholizmus), o ktorých hovorí nemecká kniha „Hau ab, du Flasche“, ktorú sme vopred prečítali.

Každé stanovište obsahovalo úlohy spojené s touto tematikou. Či už to bolo vytvorenie správnych tvarov slovies, dialógov, usporiadanie správnych nemeckých spojení a hlavne množstvo nových prídavných mien, ktoré sme sa zároveň aj naučili. Ďalšou úlohou bolo podľa vlastnej fantázie vymyslieť vlastný záver. Najlepšie práce boli, samozrejme, ohodnotené a keďže sme veľmi kreatívna trieda, bolo naozaj z čoho vyberať.

Utorok bol pod názvom „Argumentation“. Našou úlohou bolo pohotovo reagovať na rôzne životné situácie, s ktorými sa často stretávame. Večer bol voľnejší a na odporúčanie pána lektora CH. Henssena sme si spoločne pozreli nemecký film s názvom „Lola rennt“.

V stredu sme sa neobišli ani bez projektov, na ktorých sme pracovali celé dopoludnie. Témy boli rôzne, či už to bol zdravý životný štýl, šport alebo práve naopak ten nezdravý. Večer nás čakala vytúžená opekačka „Grillabend“. Takisto nás pán Ch. Henssen spolu s pani profesorkou L. Suškovou (foto) naučili rôzne nemecké piesne

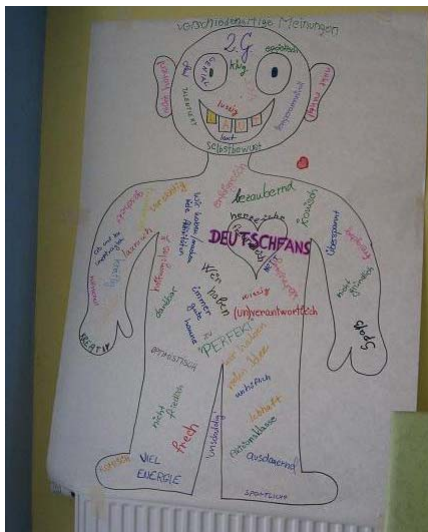

a básne, ktoré po zvyšné dni sprevádzali náš pobyt.

Ten sa však blížil ku koncu a jednou z posledných úloh bolo takisto aj vytvorenie scénok s témou - ako podľa nás majú vyzerat' hodiny telesnej výchovy. Počasie nám prialo, a tak sa to všetko odohrávalo vonku za prítomnosti teplých slnečných lúčov. To však nebol koniec. V scénkach sa pokračovalo a najväčší úspech získal vlastný dabing filmu. S posledným dňom nastalo aj záverečné vyhodnotenie, s ktorým súvisela aj výsledná štatistika. Tú zostavili vybraní žiaci. Hlavnou témou bolo stravovanie. Poslednou fázou bola evalvácia, každá skupina zhodnotila jeden deň a navzájom sme smajlíkmi vyjadrili, čo sa nám na danom dni páčilo a naopak čo nie.

Ako vidíte témy boli aktuálne a my sme pri ich rozoberaní a riešení aj zabudli, že to všetko robíme v nemeckom jazyku. Nikomu sa posledný deň nechcelo odísť. Boli sme zabehnutí a zistili sme, že nemčina vôbec nie je taká hrozná, ako si to niektorí myslia. Práve naopak, nikto z nás ani netušil, čo všetko so sebou prináša a čo všetko nové sa môžeme naučiť. Verili by ste, že sme sa neučili 6 vyučovacích hodín nemčiny ako bežný týždeň, ale bolo to presne 45 vyučovacích hodín. Bol to skvelý týždeň a zdokonalili sme sa nielen v jazyku, ale dokonca sme sa na týždeň stali „nemeckými žiakmi.“

Viel Glück bei der nächsten Sprachwoche

Maskot

Ivuš

foto: autorka

Záhady sveta rozlúštilo GPH

1. Ako vznikla ľudská fantázia?

- Z trávy. Pálili také bylinky sa dakedy vieš. Šamanstvo...
- Podľa mňa tak, že niekto mal nejakú poruchu v mozgu a začal si predstavovať tak....ako halucinácie alebo čo....
- No človek si začal predstavovať, že Tereza nie je taká hlúpa, aká je...
- Keď sa začali používať ťaháky na GPH.
- Tooo bol zložitý proces ľudoopov, ktorí jedli banány, a keď tie banány chceli nájsť a zjesť, tak si ich najprv museli predstaviť.

- To keď sa vymysleli písomky a profesori si museli začať domýšľať, čo na nich píše.

2. Prečo vedci predpokladajú, že existuje aj 10. planéta slnečnej sústavy?

- Oni sú šmejdi podľa mňa.
- Lebo Tereza im ju ukázala.
- Lebo raz za 1000 rokov stále vidno takú hviezdu z našej Zeme, ktorú nikdy inokedy nevidno, a preto sa asi domnievali, že to bude tá 10. planéta, lebo má takú asi obehovú sústavu, ktorá je veľmi dlhá.
- Lebo Pluto má mesiac.

3. Existuje telepatia?

- Určite, inak by mi ten ťahák na matike neprešiel.
- Samozrejme, hlavne pri odpovedi. Profesor si myslí niečo, žiak si to myslí tiež, len sa to bojí povedať. A vo väčšine prípadov, si profesor myslí o nás niečo zlé, a preto potom aj my po jeho naliehaní zle odpovedáme.
- Hej, jasné, ale nepredvediem ti to, lebo nie som na takej duševnej úrovni.
- Heeej, lebo Marek sa na mňa teraz pozrel.
- Nie, to je blbosť podľa mňa. To už aj parapsychológovia tomu postupne prestávajú veriť.

4. Čo je to energia?

- To je tento, hmmm...dajaký pohyb častíc v tele alebo dačo také.
- Energia je vec, ktorá je pre mňa veľmi potrebná na to, aby som vydržal Terezino správanie.
- Dobrá otázka.
- To je to teplo, ktoré teraz vyráža z radiátora a zohrieva mi zadok.
- Keď pred chémiou sa profesor naje a potom príde učiť, to je teda riadna energia toto.
- Tak to sme vlastne my, lebo sme stvorení z energetických vlín.

5. Čo zapríčinilo zánik legendárnej Atlantídy?

- Tak v Atlantide boli vysoko inteligentní ľudia a boli až tak pretechnizovaní, že museli zaniknúť. To bolo niečo ako biblická potopa.
- Lebo sa tam presťahovala Tereza.
- Zem pradávnych sln, v chladnom tieni tajomstiev, na mapách jej dávno niet....Mekyho sa spýtaj!
- Nooo, to môže byť tá 10. planéta.
- Amerika o nej zničila všetky zmienky, takže určite v tom mala prsty.

Niki

Iš' e daľeko?

Keď sa povie turistika, každý si predstaví nádhernú prírodu, čerstvý horský vzduch, dobrodružstvo. Mne osobne preletelo hlavou, že už máme jún, ale nemáme ani jednu super známku. Tých horších by bolo. Takže, milí moji čitatelia, turisti a učitelia. Poviem Vám ako sme zvládli výstup na chatu pod Rysmi. Prečo len chatu? Dozviete sa. Pekne po poriadku.

Klasika

Skoré ráno, unavené tváre, nabaľené tašky a autobus pred budovou gymnázia. Cesta trvala približne tri, tri a pol hodiny. Možno to bolo aj viac. Viete, aké to je, sedieť v autobuse stále na jednom mieste. Buď počúvate rádio, hádate sa so spolusediacim, alebo keď vám neprekážajú slovenské cesty, prečítate knihu.

„Chlopi! Co jime?“

Prvý náš cieľ po vystúpení z autobusu bolo WC! A až potom nasledovala Chata pri Popradskom plese.

Ťažko opísať dlhú, kamenistú, miestami úzku cestu, na ktorej číhali korene stromov a čakali už len na to, kedy zakopnete. Nieкто cestou fučal, druhý zase hučal a tretí ako ja, obdivoval krásu okolia. Nechýbali fotografi, ktorí sa rozhodli fotiť vysoké hory práve na najtenšej cestičke k cieľu. Prvé slová pred chatou: „Chlopi! Co jime?“

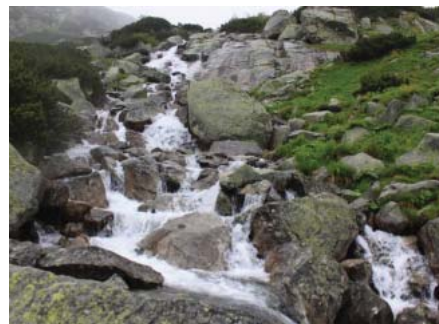
Jednotočka z GEO

Sýti, správne nabudení, hurá hore a hore a hore a ... a už si viete predstaviť, ako to ďalej vyzeralo.

Čakala nás dvojhodinová cesta do výšky 756 metrov od chaty pri Popradskom plese. Všetko bolo super, slnko ešte ako-tak svietilo, úsmev na tvári, zelené stromy okolo. No, čím sme boli vyššie, tým to bolo horšie. Zelené stromy sa zmenili na veľké kamene, úsmev z tváre dávno odišiel a počasie sa zbláznilo. Stále to bolo o tom istom, strmý chodník, kameň, chodník, kameň, spolužiak, kameň. Hore hmla, dole hmla. Obloha sa ešte viac zatiahla a pred nami vysoká skala, okolo sneh. Vtedy som si pomyslel: „Jánoš, mal si šie prihlásiť, teraz bi si sebe šedzel doma, na pokoju a ňe tu hore kolo lančkov še dakdze cahac.“ Nevieť, či to bolo tou atmosférou, ďalšími vystrašenými

tvármi, ale ten vrch a reťaze popri ňom vyzerali naozaj strašne. Ale kam taký čas? Dole? Ostaň na mieste? Ale kdeže. Zatnúť zuby, myslieť na niečo pekné (jednotočku z GEO) a ťahať sa hore.

„Sluchaj tu, šak to ište dolu treba zejs!“

Zmrznutí a vyčerpaní sme došli na Chatu pod Rysmi. A ako pred tým, tak aj teraz, naše prvé slova boli: „Ta to žima. Co jime?“ V malej ale veľmi útulnej chate (útulnej preto, lebo tam bolo viac ľudí ako v našom bufete počas veľkej prestávky alebo ako študentov v jedálni po šiestej, siedmej hodine) sme doplnili energiu v podobe klobásky a super-extra povzbudzujúcom čajíku. Všetci boli spokojní, vysmiati, ale zabudli na niečo dôležité! „Sluchaj tu, šak to ište dolu treba zejs!“ Správne, naša cesta ešte neskončila. Vystúpiť na Rysy nám zlé počasie neumož-

nilo. Hustá hmla, silný vietor. Dostať sa celkom hore by bolo veľmi namáhavé.

Cestou dole alebo ako sme to riešili my, šmykom dole sa počasie umúdrilo. Naskytol sa nám nádherný výhľad na celú Mangurovskú dolinu. Cvakli sme kamzíka, vychutnali si čerstvý, horský vzduch. Nálada sa zlepšila. Veď sme boli v najvyššie položenej chate vo Vysokých Tatrách. Presne 2 250 metrov. A taktiež sme sa už tešili domov.

Aj keď sme sa nedostali na hlavný hrebeň Vysokých Tatier, prežili sme náročnú ale o to krajšiu túru.

Skúste uhádnuť, aké boli naše prvé slová po príchode k autobusu? „Konéčne, co ... ?“

Banovčan

foto: Ondrej Jurčo, Jakub Kala

Do Poľska a ešte ďalej...

Nedosiahnuteľný cieľ dosiahnutý

Pamätám si to, ako keby to bolo len včera. Niekoľko vybraných študentov, neuveriteľne natešených, sa zišlo 4. júna ráno o 5.00 pred čím iným ako pred budovou GPH. Síce celý týždeň lialo ako z krhly, kto by si bol pomyslel, že sa náš cieľ nestane skutočnosťou. A čo sa nestalo, pršať neprestalo, rieky sa zmenili na dravé monštrá, ktoré pohltili všetko, čo im prišlo do cesty. Samozrejme vrátane ciest, cez ktoré sme prechádzali my. Zatiaľ však všetko vyzeralo pekne, aj napriek týmto nepriaznivým podmienkam, pokiaľ sme nenarazili na prekážku, ktorú sme prekonať nijak raz nemohli. Mierne sklamaní sme sa vracali späť domov, ale sľúbili sme si, že to nevzdáme.

Druhá etapa sa začína

Svoj sľub, ktorý sme si dali, sme aj splnili. Stalo sa tak 17. septembra, kedy sme sa po druhýkrát vydali preskúmať minulosť. Tak ako 4. júna i teraz sme do autobusu nasadli pred piatou hodinou rannou a približne niekoľko minút po 5 sme upúšťali naše drahé Michalovce smerom na sever. Prešli sme cez Vranov nad Topľou, Starú Ľubovňu, minuli

sme Tatry, kde po niekoľkých hodinách cesty sme prešli aj hranice medzi Slovenskom a Poľskom. Putovali sme ďalej krásnou poľskou krajinou, keď konečne sme sa zastavili v meste menom Wadowice.

Wadowice

Wadowice, krásne to mestečko, rodné miesto Karola Vojtylu, no väčšina z nás ho pozná ako Jána Pavla II.. Nezdržali sme sa tu dlho, no i tak sme si stihli zájsť do mesta, pozrieť si kostol, pofotiť sa, prípadne komu bolo treba zlote, tak si ich išiel rozmeniť. Vrátili sme sa k autobusu, pretože naša cesta ani zďaleka nekončila. Pokračovali sme smerom do Auschwitzu.

Práca oslobodzuje

Keď sme dorazili do Auschwitzu, vyzdvihli sme si slúchadlá a sprievod-

kyne. Rozdelili sme sa do dvoch skupín a s veľkou odvahou sme vyrazili. Auschwitz je koncentračný tábor, v ktorom boli prevažne prvé obete holokaustu a boli to hlavne Poliaci. Teta sprievodkyňa nás previedla cez bránu, na ktorej písalo Práca oslobodzuje. Ukázala nám veci, ktoré patrili obetiam, napríklad tam bolo veľa kufrov, ostrihané vlasy obetí, hrnce a topánky... Po-

rozprávala nám mnoho príbehov tých, čo prežili. Mňa osobne zaujal príbeh dvoch mladých ľudí, ktorí sa spoznali práve v Birkenau. Snažili sa utiecť, no aby sa im to podarilo, museli sa rozdeliť, ale sľúbili sa, že sa stretnú. Útek sa im podaril, no stretli sa až po niekoľkých rokoch, práve v Auschwitzi. Po asi 3 hodinovej prehliadke, sme sa vrátili naspäť k autobusu a vydali sme sa do koncentračného tábora, ktorý sa volá Birkenau. Bol obrovský, no dlho sme sa nezdržali. Popozerali sme si spadnuté spaľovacie krematóriá a obrovský pomník, venovaný všetkým obetiam holokaustu. Po mrazivej výprave do minulosti sme sa vrátili do Wadowic, kde sme boli ubytovaní.

Aha, aha smrčka číha

Nasledujúci deň sme sa vybrali na ďalšie miesto našej cesty. Naše kroky, respektíve jazda autobusu, nás zaviedla do krásneho mesta Krakow. Je to veľmi nádherné mesto. Navštívili sme hrad Wawel (foto), ktorý bol obrovský a samozrejme, keďže to bola sobota, všade bolo nespočetne veľa ľudí. Nedá mi nespomenúť, že na hrade sa nám podarilo stratiť aj pár žiakov a všetkých učiteľov. Našťastie sa nikomu nič nestalo a všetky pôvodné počty boli zachované. Po prehliadke hradu sme pokračovali mestom.

V meste bolo taktiež veľa pouličných umelcov, od rôznych živých sôch ako napr. smrčka alebo Nožnicovoruký Edward (foto) až po umelca s futbalovou loptou.

The End krásnym dňom

Náš čas pomaly vypršal, tak sme sa museli vrátiť do autobusu, ktorý mal konečnú v Michalovciach. Po krásnych zážitkoch i smutných spomienkach to bol úžasný výlet, na ktorý nikto nikdy nezabudne.

21. september

Určite mnohí z vás netušili, že 21. september je Medzinárodný deň mieru. Bol vyhlásený krajinami OSN v roku 1981 a pôvodne bol stanovený na tretí utorok septembra. Na nasledujúci rok to pripadlo na 21. septembra a od roku 2001 sa to zmenilo z tretieho utorka na 21. september. Takže nezabudnite si vážiť, že žijete v mieri.

G@BcA

foto: autorka

Mademoiselle Melon

Tento rok som spolu s 25 ďalšími žiakmi zo Slovenska dostala štipendium na pobyt vo Francúzsku na jeden školský rok a už som viac ako mesiac v malom mestečku Jaunay-Clan na západe Francúzska.

Keď sme v Tnave od vlakovej stanice na privát tlačili nákupný vozík BIL-LA a v ňom môj plný kufor, naozaj som sa trochu cítila ako v Harry Potterovi. Ešte šťastie, že už bola tma a cestou sme nikoho nestretli, iba mladíci v jednom aute nám posmešne ponúkali odvoz. „A kde ste boli doteraz, ha?“, smiala sa Tina.

Dnes si už celá zamrznutá, sprevádzaná východom slnka, klopkám pomedzi čerstvo popadané gaštany a nejaký ten odvoz či metla by mi padli vhod. Do školy to mám za 5-6 pesničiek plných dychčania, naspäť sa už len kotúľam dolu svahom. Na hodinách veľa nerozumiem, ale snažím sa robiť poznámky, občas lúštim sudoku. V prvých dňoch som skutočne ocenila bezplatnú kopírku a, bohužiaľ, musela som na chvíľu zabudnúť na naše drahé lesy.

Prvé dni mi neľahčovali ani moje nové spolužiačky (v triede máme štyroch chlapcov), pretože nie sú práve najkomunikatívnejšie. Vlastne sa s nami, Slovákami, vôbec nebavia, iba keď musia. A potom vidíte to nadšenie... Napríklad teraz si k nám na gauč prisadli štyri spolužiačky a hovoria niečo ako: „blablabla, blabla, bla?“ „blabla blu bla bló!“ Myslím, že prišli len kvôli tomu gauču.

Tak sa celý deň teším na obed. O Francúzoch sa hovorí ako o veľmi slušných a zdvorilých ľuďoch. Ten, kto to povedal, by mal vidieť každodenný francúzsky masaker v tlačenici na obed. A oni to ešte nazývajú „rad“! Malo by sa to volať „zachráňšaktomôžeš“ alebo „misiaoprežitie“. Aj tak ten samotný proces obeda, od chvíľ, keď sa už dostanem k tácke (to znamená, že som prežila bez ujmy na končatinách), je zatiaľ tá najpozitívnejšia vec, akú som objavila vo Francúzsku. Zo všetkého si môžeme vyberať. Predjedlo sú rôzne šaláty, syry alebo ovocie. Hlavné jedlo – taktiež na výber väčšinou z dvoch alebo troch možností. A potom to príde. Dezerty. Krémiky, jo-

gurty, koláče, alebo tiež syry a ovocie. Zamilovala som si tu žltý melón a prvý mesiac sme ho mali každý každy deň na obed. Na každom nákupe s Annie, pani u ktorej bývam, bol v našom košíku. Ale pomaly sa začal vytrácať z jedálne a keď mi Annie pred pár dňami povedala, že je koniec sezóny a viac melónov už nebude, moja reakcia bola: „Ale, čo budeme teraz jesť???“ Začala ma volať Mademoiselle Melon.

Po obede mám ešte nejaké hodiny a cestou domov (už sa kotúlťam) si užívam ešte posledné teplé slnečné lúče. V dome máme zimu a do mojej izby vôbec nesvieti slnko. Vonku teplo, dnu chladno. Ráno zima, poobede horúco. Našťastie už mám v izbe aj ohrievač, lebo tu ešte nekúria. Len nechápem, ako to tie Francúzsky vydržia, chodia si tu v šatôčkach a sandálkach bez pančúch! Povrchu maximálne nejaký svetlík, aj to rozopnutý. A ja si celá nahúľaná od hlavy po päty skladám rukavice už niekoľko metrov od školy, aby som im náhodou nebola na posmech.

Držte mi palce.

Viac na: www.estokova.blog.sme.sk

Andrea

foto: Martin Lačný

Honba za červenými telefónnymi búdkami alebo cez „Une pizza pour lui, s'il vous plaît.“ až k „Thank you very much.“

Takmer sme sa tam nedostali. Prekvapivo malý záujem našich študentov zaskočil nielen našich profesorov, ale aj cestovku. Organizátori sa uchýlili ku krajným riešeniam – prizvať inú školu, z iného mesta. Avšak ani to, ani nekonečná cesta nedokázali zmierniť nadšenie z cieľa. Welcome to London, friends!

Ide sa! Ale... s kým?!

Bolo to naozaj neisté a do poslednej chvíle sme ani netušili, kto s nami pocestuje. Len pár týždňov pred cestou sme sa dozvedeli, že k našim študentom sa pripoja gymnazisti z Partizánskeho. Ale (toto by nemali čítať profesori geografie) kde sa to Partizánske vlastne nachádza? Zrejme to isté sa pýtali aj naši západní kolegovia. (Vedeli ste, že existujú na Slovensku Michalovce?)

Okolo druhej poobede sme sa teda hrdinsky rozlúčili s rodičmi, sestrami,

mi, bratmi, babkami, atď. a vyrazili sme v stiesnenom, autobuse cez pol Európy. No počkať, samozrejme, so zastávkou po šiestich hodinách v Partizánskom.

To čo je za sprchu?

Konečne po hodinách terigania sa po (ne)známych krajinách nášho kontinentu, po x-tých zastávkach na nemeckých pumpách so samočistiacimi záchodmi sme dorazili do francúzskeho prístavného mesta Danquerke. S potešením, že túto noc strávime v relatívne

pohodlných posteliach sme si bleskovo prezreli mesto za mierneho, francúzskeho dažďa. Trýznivý hlad sa najlepšie zaháňa miestnou špecialitou – pizzou zo stánku. Ešteže sme všetci takí multilingvisti a dokázali sme si ju (s pobavením miestneho predavača) objednať krkolomnou francúzštinou.

Katedrála však nie je jediná architektonická jedinečnosť mestečka

A konečne sme sa dočkali – Londýn, hviezdáreň v časti Greenwich

Ubytovacie zariadenie Formula 1 bolo pre mnohých atrakciou samo o sebe. Trošku sa prizabiť vďaka jedinečnému dizajnu postelí, obehať celú budo-

vu, kým nájdete voľný záchod a nakoniec samo-umývateľné sprchy so zabudovaným fénom. Lenže my sme mládež prispôsobivá (a v tom čase značne unavená), tak nám to bolo všetko viac-menej jedno.

Prvá zastávka – Centabury a jeho pýcha - katedrála

Človek nemusí byť schizofrenik, aby stál na dvoch zemeguliach súčasne. Stačí si skočiť na nulý poľudník

Ráno sa zobudíte vo Francúzsku a popoludní si už fotíte Tower bridge

Nasledujúci deň začína religiózne – prehliadka katedrály sv. Pavla

Prvé kroky na anglickej pôde

Budíček. Trajekt. Aj napriek skorým hodinám, miernemu hompáľaniu sa na vlnách a žalúdočným nevoľnosťam, po rannej káve, alebo čiernom čaji môžeme začať nadšene dobývať „Anglickú zem“!

Avšak pozor, v nasledujúcich dňoch sa odporúča hovoriť „Thank you.“ aspoň miliónkrát denne a zjesť všetko, čo

vám milí Angličania naservirujú, inak hrozí, že namiesto v londýnskej posteli si spíte v slovenskom autobuse. (Na základe varovania, ktoré sme si vypočuli pred ubytovaním sa v rodinách.)

Výhľad z kupoly je veľkolepý. Ale zdolávanie tých schodov také veľkolepé nebolo

Samozrejme, pýcha Westminsteru – Big Ben

Prečo by mali policajti sedieť pohodlne v autách, keď sa môžu poeticky na koňoch promenádovať popred turistov?

Dámy a páni, vitajte u jej veličenstva v Buckinghamskom paláci

Hampton court palace...

... jeho staré vinice, stredoveká kuchyňa...

... a nekonečne krásne záhrady

3. deň. Útek od mestského ruchu až k pravekému Stonehengeu.

Long live our noble Queen...

Ďalší „kostol“? Katedrála v Salisbury

A nakoniec kúpeľné mestečko Bath. Lebo ostrovania vyťažia z jedného prameňa viac, než my zo všetkých našich kúpeľov.

Niekoť dal prednosť Múzeu Sherlocka Holmesa a niekoť Madam Tussauds A kto zožal všetok úspech? Upír s mejkapom!

Nekonečné nakupovanie na Oxford street osvieži vystúpenie pouličnej rockovej kapely.

Sue
foto : autorka

Je t'aime...

Je t'aime tu, Je t'aime tam dookola samá francúzština. Ved' ako inak by sa hovorilo vo Francúzsku??? A tam sa ubral smer študentov z terajšej 4.E a niekoľko ďalších turistov z iných tried. Kto by neodolal takej krásnej krajine? Ja určite nie.

Aký krásny to oblúk

Polohromadovka ako sa patrí

Pozor, pozor- Notre Dame za nami a nie-
len ten. Všímajte chlapca za dievčatami

Tá guľa je zaujímavá, ale nie je len tak
obyčajná. Je to kino! Kto by to len tušil...

Cestou-necestou k ekologickému šetreniu sveta

When I say jump you say how high...

Kto odolá tomu množstvu sladkostí je macher

To muselo byť veľmi impozantné dielo
tam hore

Využívanie krásnych chvíľ na krásnom slniečku
G@BcA

foto: Martina Bovanová

„Schulbrücke“

V čase od 22. 10. - 30. 10. sa 7 žiakov z 3.G triedy zúčastnilo projektu s názvom: „Schulbrücke“ vo Weimare. V medzinárodne zmiešaných skupinách žiaci hľadali odpovede na otázky v oblastiach: demokracia, ekonómia, ekológia, bezpečnosť, vzdelávanie a hodnoty. Zaujímavá bola aj exkurzia v Erfurte, kde sme si pozreli a obdivovali starobylé chrámy, historické uličky ako aj židovskú synagógu.

-mi-

Prechádzka po čarokrásnom a historickom meste Weimar.

Prezentácia celodennej práce

Milé privítanie na nemeckej pôde

Prezentácia a ochutnávka národnej kuchyne Malá zahrievacia rozcvička pred prácou

Príchod do Weimaru

Exkurzia v Erfurte

„...neuvídite tam držať sa za ruky ľudí opačného pohlavia...“

Na potulkách Indiou

„Každá krajina má svoje čaro“

Úchvatná, orientálna, voňajúca exotikou - aj taká je India. Druhú najľudnatejšiu krajinu na svete navštívil počas týchto letných prázdnin pán profesor Lucián Gonda, ktorý nepochybne precestoval už veľa miest po celom svete. O tom, čo v Indii zažil, sa dozvieme v nasledujúcom rozhovore. Čítajte ďalej a dozviete sa viac!

K: „Na úvod by ste nám mohli objasniť, prečo práve India? Predsa je to len nezvyčajná destinácia.“

L. G: „Už od detstva ma lákali vzdialené kraje. Vždy som sa veľmi tešil na to, keď som mal cestovať niekam, kde som ešte nebol. Postupne som svoje poznanie rozširoval o okolie dediny, kde som býval. Neskôr sa pridali aj zahraničné cesty. Do Indie som sa však rozhodol ísť aj preto, lebo považujem za dôležité spoznať aj iné schémy života, ktoré na Slovensku nemôžno vidieť. Hlavne na takých miestach sa dajú naučiť nové veci o živote.“

K: „Bola to vaša prvá návšteva Indie?“

L. G: „V Indii som bol už trikrát. Každý rok sa mi tam pošťastilo ísť a myslím si, že ešte minimálne jedna návšteva ma tam čaká. Áziu však plánujem ešte navštíviť.“

K: „Ako dlho trval let?“

L. G: „Let z Európy do Indie trvá približne 7 hodín bez medzipristátia. S medzipristátím je to o hodinu viac, plus čas strávený na letisku.“

K: „Aké miesta a pamiatky ste navštívili?“

L. G: „Tohto roku som v Indii precestoval približne 3 500 km. Začínal som v Bombaji. Potom moja cesta viedla na sever do Jaipuru, nasledoval Amritsar (posvätné mesto Sikhov). Medzitým som navštívil Deshnok s potkaním chrámom bohyně Karni Maty, ešte viac na severe som navštívil Dharmsalu a McLeod Ganj, kde žije tibetská komunita, ktorá bola nútená ujsť zo svojej Čínou okupovanej vlasti. A napokon navštívil som Varanasi (sväté mesto hinduistov). Stručne povedané bola to prechádzka po rôzno-

rodých regiónoch, kde žijú ľudia vyznávajúci odlišné duchovné princípy.“

K: „Pozreli ste si aj hlavné mesto Nai Dillí?“

L. G: „Áno. Nai Dillí je moderné mesto, ktoré sa dosť podobá architektúrou európskym mestám. V celej Indii je priam nemožné si vychutnať nejaké chvíle samoty a ticha niekde v ústraní, najmä v mestách. Keď sa k tomu pridá aj ruch dopravy, v Indii zažívajú vaše sluchové receptory nápor (smiech). V Nai Dillí je veľa pamiatok, ktoré sa patrí navštíviť napr. miesto, kde zastrelili Mahatmu Gandhího. Toto miesto patrí medzi najväčšie pietne miesta celej Indie. A napokon aj Taj Mahal, ktorý je od Nai Dillí vzdialený len 3 hodiny cesty, spôsobujú, že v meste, ako v jednom z mála v celej Indii, možno stretnúť pomerne mnoho turistov.“

K: „A čo jedlo? Ochutnali ste indickú národnú kuchyňu?“

L. G: „Indická kuchyňa je veľmi chutná, pikantná, čo je však pre mňa len plus. No má pre mňa aj jednu veľkú chybu - je bezmäsitá. Indoviaedia jedia výlučne vegetariánsku stravu. Medzi typické indické jedlá patrí thali - placky so zeleninovými prísadami, ryžou a tromi druhmi koreninových omáčok. Na neutralizáciu páľivého prostredia v ústach dobre poslúži jogurt lassi. Neodporúča sa piť voda, ktorá tento pocit len prehĺbi. (smiech)“

K: „Zažili ste nejakú vtipnú či nezvyčajnú príhodu?“

L. G: „V Indii, kde je život úplne iný ako u nás, človek zažije vtipných a nezvyčajných príhod veľa. Chrám, kde z úcty k bohyni Karni Mate chovajú potkany sa množstvo mladých mužov drží sa za ruky. V Indii je to jednoducho znak priateľstva (smiech), ale na druhej strane tam neuvídite držať sa za ruky ľudí opačného pohlavia. Je to považované za neslušné (opäť smiech). Spaľovanie mŕtvych na

otvorenom ohnisku na brehu rieky Ganga, kúpanie sa spolu s byvolmi v tej istej rieke a mnoho ďalších odporozorovaných vecí patria medzi zážitky, ktoré človeku dodajú veľa otázok.“

K: „Čo sa Vám najviac páčilo na Indii?“

L. G: „S výnimkou toho, že Indovia si nie veľmi vážia životné prostredie, asi všetko. Ich zmýšľanie by mohlo byť vzorom pre ľudí západnej „civilizácie“, ktorá sa po návšteve Indie už nezdá taká civilizovaná. Ochota s akou vám pomôžu v prípade potreby, alebo bezprostrednosť s akou k vám pristúpia len tak porozprávať sa, vás najprv možno trochu zarazí, no potom si na ňu zvyknete. Napokon po týždňoch strávených v Indii sa vám ani vracať sa na Slovensko veľmi nechce (smiech).“

Michalovce

S novým školským rokom prichádzajú do Kociek aj nové rubriky a táto je jedna z nich. Venovať sa bude udalostiam, ktoré sa za uplynulé obdobie udiali v našom meste.

Dies pro honore civitatis

Kultúrne podujatie pod týmto názvom sa konalo 19. septembra v MsKS. Deň na poctu mesta bol spojený so 766. výročím prvej písomnej zmienky o Michalovciach a organizuje sa od roku 2006.

Väčšina miest takéto slávnosti každoročne usporadúva, a preto sa Zemplínske múzeum, michalovské Mestské kultúrne stredisko v spolupráci s mestom rozhodlo túto akciu zorganizovať. Keďže mnoho ľudí nepozná históriu svojho regiónu, tieto slávnosti ju pomáhajú pri-

K: „Ako je už známe, tak rád cestujete. Existuje nejaká krajina poprípade mesto, ktorá/é Vás najviac očarila/o? Prečo?“

L. G: „Každá krajina má svoje čaro. Okrem Indie sa mi veľmi páčilo v Gruzínsku, kde som stretol veľmi milých ľudí, čo v kombinácii s nádhernou prírodou Kaukazu vyvolalo vo mne silný dojem. Môj cestovateľský sen je Tibet. Pozrieť by som sa chcel aj do Južnej Ameriky.“

Pánu profesorovi veľmi pekne ďakujem, že si našiel čas a podelil sa s nami o svoje zážitky. Prajem mu ešte veľa cestovateľských zážitkov!

Tathy

foto: archív L.G.

pomenúť, a tým aj vzdávajú mestu úctu. Najjednoduchší spôsob ako si priblížiť svoju históriu, je podľa organizátorov divadelné zobrazenie.

Tento rok teda vybrali tri historické udalosti, ktoré sa v našom regióne odohrali. Návštevníci si tak mohli vychutnať a pozrieť vystúpenie zbojníka Andreja Ivana, ktorý sa zapísal do histórie ako zemplínsky Rinaldo Rinaldini. Vo svojej dobe bol najobávanejším zločincem, verejným nepriateľom Zemplína. Odhalený bol aj tragický príbeh lásky michalovských Rómea a Júlie. Tento milenecký

pár našli v roku 1933 zastrelení. Slávnosti navštívil aj cisár František Jozef I.. Túto historickú postavu si rád zahral profesor nášho gymnázia, **Matej Starjak**.

Zvuky Zemplína

Toto podujatie sa konalo začiatkom školského roka ako pripomenutie letnej festivalovej sezóny. Aj tieto koncerty kapiel mali charakter festivalu, zišli sa na ňom rôzni umelci z regiónu Zemplína. Predstavili sa Faux Pax z Michaloviec, Fictive Marry z Trebišova, Universum zo Sečoviec, Velvet Stone z Vranova nad Topľou a ďalšie. Headlinerom podujatia bola pravá východniarska kapela Heľeni-ne oči. Súčasťou Zvukov Zemplína bola aj výstava obrazov lokálnych umelcov a šperkov z vlastnej autorskej dielne.

Organizátori sa rozhodli akciu usporiadať v spolupráci s Občianskym

združením Centra chovateľov spoločenských zvierat. Časť zo vstupného totiž putovala na útulok pre psov, ktorý sa v Michalovciach doteraz nepodarilo vytvoriť.

Moderátorskej povinnosti sa zhostila obľúbená „markízačka“, Janka Hospodárová. Táto rodáčka z Michaloviec veľmi rada prijala ponuku z viacerých dôvodov. Do Michaloviec sa stále s radosťou vracia a ako je o nej známe, problematika opustených zvierat je jej veľmi blízka, sama takéto zvieratká má doma a stará sa o ne. Veľmi sa tiež tešila na predstavenie kapiel zo svojho rodiska, ktoré ukázali to najlepšie zo svojho umenia.

Filip Kaľavský - organizátor
moderátorka - Janka Hospodárová

A aj keď prvý ročník Zvukov Zemplína poznačila nie práve najvyššia účasť divákov, veríme, že takýchto akcií na Zemplíne bude len pribúdať.

Angie
foto : autorka

Študentská rada

alebo

posledný rok staro-nového predsedu

Študentská rada má stále čo robiť a, samozrejme, najviac práce, ako sám hovorí, je na hlave znovuzvoleného predsedu, Tomáša Doležala. A keďže toto je jeho posledný rok, okrem obvyklých vecí sa stará aj o to, akého bude mať nástupcu.

Ale o tom všetkom sa dozvieme v rozhovore s ním.

Najprv, tým, ktorí Tomáša ešte dostatočne nepoznate, venujem týchto pár riadkov. Tomáš Doležal je študentom 4. F triedy a už tretí rok bol zvolený za predsedu študentskej rady. Jeho povinnosti sú aj jeho koníčkami, o čom svedčí fakt, že sa opäť celé leto venoval najmä práci. Angažuje sa aj v oblasti politiky, spolupracuje s ministerstvom školstva a momentálne šéfuje celoslovenskej organizácii mládeže, čo znamená, že rieši mnohé akcie „celoeurópskeho“ charakteru.

A aj napriek tomuto všetkému si dokázal nájsť čas, aby vás, milá študentská verejnosť, informoval o činnosti študentskej rady.

Keďže sa začal nový školský rok, požiadala som ho o rekapituláciu a jeho subjektívne hodnotenie toho predošlého.

„V školskom roku 2009/ 2010 nás zasiahla veľká zmena májovej akcie. Retro párty bola definitívne zrušená.“ Ako sme už minulý rok mali možnosť zistiť, túto akciu nahradí GPH Award a Tomáš len doplnil, že tento rok ju bude organizovať trieda 3.F. Pri troške ochoty sa to stane tradíciou.

„Čo sa týka ostatných projektov, skoro všetko vyšlo tak, ako sme plánovali,“ pokračoval ďalej Tomáš. **„Darovanie krvi nám vyšlo v štyroch platformách, čiže Študentská kvapka krvi, Valentínska kvapka krvi, Maturitná kvapka krvi a Pomaturitná kvapka krvi.“** A znova patrí pochvala našim študentom. Gépeháčkari sa nezapreli a počtom darcov krvi sme boli opäť prví v okrese.

A aký je plán na tento rok?

„Tohto roku, ako som už spomínal, prvý ročník akcie GPH Award, potom tradičné školské akcie ako Imatrikulácia a Valentínsky ples, vianočný program, ktorý

pripraví študentská rada, Halloween, ktorý zas majú na starosti jazykové triedy a, samozrejme, budeme organizovať výmenu študentstva.“

Po minulé roky sme sa vymieňali so študentmi z trebišovského gymnázia, no tento rok, ako som bola oboznámená, s Trebišovom sa spolupráca v tomto zmysle nebude konať a namiesto toho si budeme mať možnosť vyskúšať gymnáziá v Košiciach a Prešove.

Teda znovu nás čaká nabitý rok. *Ako sa zatiaľ z pohľadu Tomáša Doležala vyvíja?*

„Od novembra začíname s výmenou študentstva, darovaním krvi a imatrikuláciou. Vidím to sľubne, aj keď je pravda, že sa rozbiehame dosť pomaly.“ Nemusíme sa teda ničoho báť, pretože harmonogram je jasne stanovený a Tomáš Doležal na to ešte stále starostlivo dohliada.

Avšak, Tomáš je štvrták, toto je jeho posledný rok a zanechať túto školu len tak, po tom, čo jej venoval toľko energie, nie je práve jeho cieľ. Spýtala som sa ho teda, či už má nejakého vhodného kandidáta na funkciu predsedu študentskej rady.

„Tohto roku sa zvolí môj zástupca, ktorý bude vyškolený pre túto funkciu a predpokladám, že ho aj budúci rok zvolia na moje miesto. Favorita viac-menej nemám.“

Nuž a ak náhodou premýšľate o tejto funkcii, súčasný predseda má dosť jasnú predstavu o požiadavkách. Musí to byť človek spoľahlivý, reprezentatívny, mať dobré organizačné schopnosti, mal by sa vedieť dorozumieť, čiže ovládať cudzie jazyky.

Presne ako súčasný pán predseda.

To by bolo na pár mesiacov tak akurát. Tomášovi ďakujem za jeho čas a ochotu.

Sue

foto: autorka

8 x 8 = VÁŽNA PARTIA

Niektorí ho považujú za nudný, zdĺhavý šport, niektorí ho za šport ani nepovažujú a pre iných zasa znamená veľmi veľkú. Šach má dlhú tradíciu a najstaršie dôkazy o ňom pochádzajú z 12. a 13. storočia. K jeho rozšíreniu došlo hlavne v 19. storočí. Okrem premýšľania a potešenia sa z hry k nemu vedie aj snaha uspieť, zlepšovať sa a poraziť súpera. Mnohí z vás ani netušíte, akú „šachovú hviezdu“ stretávate každý deň. Je to 14-násobný majster Slovenska v rôznych kategóriách. Žiak 3.G triedy Štefan Mazúr, s ktorým sme pripravili rozhovor.

K: „Aká bola tvoja prvá skúsenosť so šachom, aké boli tvoje začiatky?“

Š: „Začalo sa to asi tým, že keď som bol malý, hrával som s babkou rôzne hry ako poker, karty a podobne. Raz mi mamka ukázala základy šachu. Hneď ma to zaujalo. Hral som asi mesiac a sestra ma prihlásila do školského turnaja, ktorý som vyhral. To bol môj prvý úspech.“

K: „Takže ťa v tom podporuje celá rodina. Čo sa dialo potom? S výhrou určite súvisel aj postup o niečo vyššie, kam to smerovalo ďalej?“

Š: „Áno, nasledovalo okresné kolo, kde som veľmi neuspel a možno práve to ma dohnalo k tomu, aby som sa o to zaujímal čoraz viac. Dostal som sa do šachového klubu v MI a tam spoznal aj trénera, ktorý ma sprevádzal 7 rokov.“

K: „Vlastný tréner, tvrdá príprava a hlavne dlhé hodiny šachu ťa určite priviedli aj k vytúženým turnajom. Na akých si sa už stihol zúčastniť?“

Š: „Každý rok sú to Majstrovstvá SR v mojej kategórii, kde som sa stal 14-násobným majstrom. Rôzne šachové turnaje po Slovensku a takisto Majstrovstvá Európy a Majstrovstvá sveta.“

K: „Ako si uspel a kde sa tieto celosvetové turnaje konali?“

Š: „Pre mňa bol úspech už len sa tam dostať. Nenachádzal som sa na popredných miestach, ale bol som so sebou spokojný.“

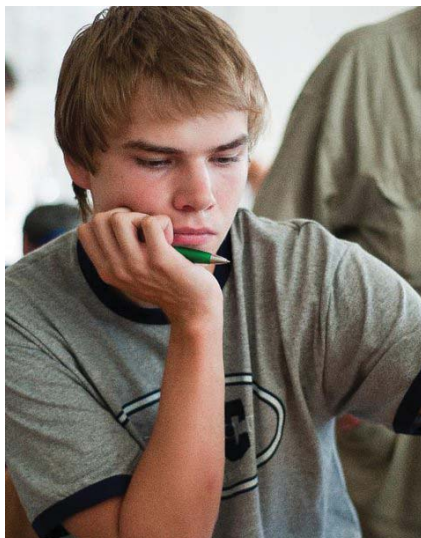
Majstrovstvá Európy sa konali v Turecku a Majstrovstvá sveta v Grécku.“

K: „Tak to ti gratulujem, je to veľký úspech sa dostať tak ďaleko. Čo patrí k tvojím ostatným úspechom?“

Š: „V marci som sa stal majstrom SR v kategórii do 18 rokov. V júli som získal medzinárodný titul majstra – ktorý považujem za svoj najväčší doterajší úspech. Stal som aj najmladším majstrom v histórii SR.“

K: „Kam sa najbližšie chystáš obhájiť titul majstra Slovenska či tentoraz to bude Majster sveta?“

Š: „Mal by to byť skôr titul Majstra sveta, keďže sa na tieto majstrovstvá chystám o 2 týždne do Grécka.“
(pozn. red.: Na tejto súťaži získal Števo 12. miesto. Blahoželáme)

K: „Existuje ešte vyšší titul ako majster sveta?“

Š: „Áno, samozrejme, že existuje. Je to titul veľmajstra, ku ktorému by som sa chcel v budúcnosti dopracovať.“

K: „Aké vlastnosti by mal mať profesionálny šachista?“

Š: „Mal by každodenne trénovať, ale hlavne vážne partie, aby sa stále zlepšoval. Malo by ho to hlavne baviť, pretože tak isto ako pri iných športoch, ak vás to nebaví, nemá zmysel sa tomu venovať.“

K: „Prečo práve vážne partie? Je druhov partii viac?“

Š: „Áno, je ich viac. Sú rôzne možnosti napríklad: BLITZ = blesková hra, trvá 5 minút na partiu. RAPID = rýchly šach, trvá 15 až 30 minút na partiu. VÁŽNA PARTIA = tá ma rôzne tempá a limity od 4 do 6 hodín.“

K: „Ktorá z nich vyhovuje najviac a zároveň ju hráš najčastejšie?“

Š: „Určite je to vážna partia. Pri nej som najviac uvoľnený, nemyslím na nič iné, v tej chvíli zabudnem na všetko a sústre-

dím sa len na hru a svoju pozíciu. Tie menšie sú skôr pre zábavu a využitie voľného času, nie pre zlepšenie sa.“

K: „Prečo sa podľa teba považuje šach za šport? Nie je to skôr nejaká aktivita alebo druh umenia? Ja si šport predstavujem viac akčný.“

Š: „To je veľmi diskutabilná otázka, na ktorú málo ľudí pozná odpoveď. Je to ako hra, ale na hru je to veľmi zložitá. Preto sa to považuje za šport, pretože ako pri ostatných športoch aj pri šachu pracuje viacero funkcií naraz. Myslím si, že je to tak pol na pol.“

K: „Venuješ sa aj iným športom? Alebo je šach твою hlavnou prioritou?“

Š: „Aktívne len šachu a neviem si predstaviť, aké by to bolo ho teraz prestať hrať. Nedokázal by som to. Pasívne je to samozrejme futbal a volejbal.“

K: „Na záver nám ešte prezrad', čo ti pomáha udržať pozornosť, koncentráciu, aký doping používaš? Čokoládu alebo sú to nejaké energetické nápoje?“

Š: „(smiech) Tak určite ani jedno z toho. Aj keď často sa stretávam so súpermi, ktorí to využívajú. Pre mňa platí hlavne - kvalitný spánok, maximálna sústredenosť a pitie vody. Je to individuálne.“

Ďakujeme za rozhovor, držíme palce a prajeme ešte veľa získaných titulov a ocenení.

Ivuš
foto: archív Š.M.

Poznáme sa?

Ahojte. V tejto rubrike, už ako to zvykom býva, profesor so svojimi študentmi sa spoznáva. Niektorí sú na tom dobre, iní možno trochu horšie. Ale aj tak si radi prečítame, kto koho lepšie pozná. Čo by to boli za maniere, keby že sme nezačali v tomto školskom roku tak, ako sa patrí. Keby sme našu milovanú štvrtú áčku, ktorá nám Uchal'ak pripravuje, nevyskúšali ako prvých. Z toho všetkého vyplýva, že pre toto číslo to bude 4.A verzus ich triedna pani profesorka RNDr. Mária Spišáková.

Kým asi tak začneme? No isteže to najprv bude pani profesorka RNDr. M. Spišáková.

K: „Kto je najmladší a kto najextravagantnejší vo vašej triede?“

M. S.: „Najmladší je Igor Štec a asi aj najextravagantnejší, aj keď by sa ich tam našlo aj viac.“

K: „Čoho sa najviac bojíte a prečo?“

M. S.: „Podľa toho, v akých súvislostiach. Najväčší strach mám z toho, že sa mojim blízkym niečo zlé stane, čo dúfam, že sa nikdy takého niečoho nedožijem. Môj osobný strach – alebo fobia je z malých priestorov. Výtahovanie pomocou kapsuly, ako spod zeme cestovali zavalení baníci, by nebolo nič pre mňa. Predstava, že by ma na 20 minút zavreli do niečoho takého úzkeho ma privádza do šialenstva.“

K: „Aký najbizarnější zážitok ste zažili s vašou triedou?“

M. S.: „Väčšina tých, ktoré som zažila boli bizarné. Výlet po 1. ročníku – nočné vaty na Kláštorisku, stratený foťák v lese, alebo výlet na Morskom oku a nočná opekačka, ktorá prešla do pomaly rannej diskotéky a ďalšie bizarnosti. Ale myslím si, že boli dobré na to, aby sa študenti spoznali aj v krajných životných situáciách ;-)“

K: „Ktorého vedca z histórie máte najradšej?“

M. S.: „John von Neumana, ktorý je geniálny matematik, otec počítačov, pochádza z Budapešti, narodil sa ako Janos – bol prvorođený syn v rodine bankára. Podieľal sa na vývoji princípov počítačov. Vývinul matematickú teóriu hier – časť aplikovanej matematiky, ktorá sa používa aj v ekonómii. Ako dieťa bol geniálny matematik, všetko robil s ľahkosťou. Vo svojom živote bol veľmi všestranný – rozvíjal kvantovú fyziku, ekonómiu, informatiku a matematiku až je to obdivuhodné, že to stihol za svoj relatívne krátky život. Zomrel ako 53 ročný.“

K: „Aké vzťahy vládnu vo vašej triede?“

M. S.: „Myslím, že priateľské, aj keď teraz v čase priprav imatrikulácie sa viac vyfarbujú charaktery. Určite sú medzi nimi osobnosti, ktoré majú väčší vplyv na mienku ostatných, ale si myslím, že tie najhoršie obdobia, čo sa týka vzťahov už máme za sebou.“

K: „Ako ste sa volali za slobodna a koľko máte detí?“

M. S.: „Volala som sa Urbanová a mám 3 dievčatá.“

K: „Koľkí z vašej triedy chcú pokračovať v štúdiu informatiky?“

M. S.: „Odhadujem ich medzi 12 až 15. Predpokladám, že si vyberú štúdium na TU v Košiciach alebo na STU v Bratislave.“

No a tu už sú odpovede našich drahých áčkarov:

K: „Kto je najmladší a kto je najextravagantnejší vo vašej triede?“

4. A.: „Igor Kočiš.“

K: „Čoho sa najviac bojíte a prečo?“

4. A.: „Že sa stane niečo jej blízkym (nám) :-))“

K: „Aký najbizarnější zážitok ste zažili s vašou triednou?“

4. A.: „To nemôžeme napísať :-))“

K: „Ktorého vedca z histórie má vaša triedna najradšej?“

4. A.: „Nepoznáme žiadneho, takže nevieme odpovedať.“

K: „Aké vzťahy vládnu vo vašej triede?“

4. A.: „Najlepšie.“

K: „Ako sa volala vaša triedna za slobodna a koľko má detí?“

4. A.: „?...3 deti (legitímne).“

K: „Koľkí z vašej triedy chcú pokračovať v štúdiu informatiky?“

4. A.: „Samozrejme všetci. :-))“

G@BcA

foto: archív 4.A

„...košické bary ma poznali...“

Hádaj, kto som?!

„...pani profesorka počkajte, mi Vám pomôžeme odpnúť lyže..“

Ako by sa Kocky mohli zaobísť bez toho, aby tu nebola rubrika, ktorá núti popremýšľať, koho som si opäť vybrala. Trošku vám to uľahčím, je to pani profesorka v mladom veku, ktorá učí na našej škole pomerne krátko. Je tu iba 6 rokov, ale zážitkov má habadej. A veľmi dôležitá informácia je, že učí biológiu a chémiu. Ešte stále to nevíete? Určite to uhádnete, ak si to prečítate trošku pozornejšie.

K: „Ktoré leto z vášho života bolo najkrajšie?“

???: „Myslím, že to bolo leto roku 1998 – čiže po maturite. Bol to taký bezstarostný, veselý čas, keď som úspešne zmaturovala, vedela som, že som prijatá na VŠ a nemusela som sa zaoberať myšlienkami, či nájdem prácu alebo skončím na úrade práce...ako to býva v lete po skončení VŠ.“

K: „Je niečo, po čom túžite od detstva?“

???: „Po čom túžim od detstva?... Pamätám sa, že keď som bola malá, išiel v TV český seriál „Cirkus Humberto“. Boli to ľudské príbehy z krásneho prostredia, kde sa nosili krásne šaty, kostýmy... Ja som tiež ako dieťa bola

dost' veľké drevo, čiže závidela som tým cirkusantom (aj deťom), akí sú šikovní, obratní, dokážu úžasné veci, ale hlavne – že tam k tomu všetkému majú krásne kone a koníky.... No a moji rodičia dodnes spomínajú, ako som vtedy chodila a drankala, aby mi takého koňa kúpili aj domov, do záhrady, ;-). Potom – neskôr- prišiel ďalší krásny film „Zachráňte Willyho“ – to už som bola staršia, ale videla som ako veľmi reálnu vec mať doma kosatku v bazéne... Takže – myslím, že toto mi ostalo dodnes – mať doma krásneho hnedáka, pozeráť sa na svet z jeho chrbta a hrať sa s jedným z najväčších tvorov na Zemi.... (aj keď už teraz priznávam, že to s tou kosatkou je trochu... neetické!) :-))“

K: „Ako by ste zhodnotili svoje študentské roky?“

???: „Študentské roky na gymnáziu asi najlepšie vystihuje veta, s ktorou prichádzali moji rodičia z rodičovského. Na moju otázku: „Čo bolo?“, najčastejšie znela odpoveď: „...Ta že sa učíš, známky máš asi najlepšie z triedy, ale že si drzá..“ :-)) Potom, keď som s ďalšími 2 spolužiakmi zmenežovala celú stužkovú (ktorá sa za našich čias bežne konala na chodbe MsKS), sa k tomu pridalo: „...ale viete – tak zdravo drzá... Ona si povie svoje, ale stojí si za tým..“ (nespoznávate ma :-)) No a na VŠ – tam sa učiť bolo treba oveľa viac... Nebola som vyslovene diskotekový typ, ale košické bary ma poznali.“

K: „Keby ste mohli niečo zmeniť, čo by to bolo?“

???: „Vo všeobecnosti – ak by som mohla, tak by som určite odpratala zo sveta ľudskú pýchu, povýšenectvo a namyslenosť. Keby toto neexistovalo, myslím, že by bol svet oveľa krajší, usmievavejší a menej stresovaný... Ak to bolo myslené konkrétne na mňa, na môj život – v tom by som nemenila nič. Cítim a verím ako si, že niekto zhora riadi všetko moje kroky a že všetko, čo sa v mojom živote stalo a ako sa stalo, malo svoj význam a bolo to na niečo dobré.“

K: „Čím Vás zaujala kombinácia biológie, chémie?“

???: „S najlepšou kamoškou sme najprv chceli ísť na medicínu do Košíc. No keď sme sa dozvedeli, že prijímačky by sme museli robiť aj z fyziky (nielen Che + Bio), tak sme radšej podali prihlášku na prírodné vedy – učiteľský smer s kombináciou Bio - Che. No ako spieva Ivan Tásler: „...nedá sa ujsť...“ ani my sme pred fyzikou neušli, pretože hneď v 1. ročníku nás čakala skúška z fyziky a potom z fyzikálnej chémie. No a taktiež si myslím, že som mala šťastie na dobrých učiteľov biológie a chémie – už či na ZŠ alebo na gymnáziu (napr. pani profesorka A. Gadomská, pani profesorka D. Opálková...:-)).“

K: „Od ktorého roku učíte na GPH, a čo podľa Vás patrí k tejto škole.“

???: „Na GPH učím od novembra 2004, kedy odtiaľ odišla moja spolužiačka z VŠ

robiť si doktorát. Ku GPH podľa mňa patrí neodmysliteľne Pavol Horov, charakteristická budova so svojou „škôlkou“, „kamčatkou“, veľkým parkom a množstvom významných osobností kultúrneho aj spoločenského života, ktoré táto škola vychovávala...A ja verím, že ešte vychová...:-))“

K: „Máte nejaký vtipný zážitok spätý s touto školou?“

???: „Vtipné zážitky spojené s touto školou zažívam denno-denne.... No myslím, že najviac ich mám asi s mojou bývalou triedou a najmä z lyžiarskeho výcviku v 1. ročníku, napr. keď som raz zišla zo svahu a končili sme v ten deň, pribehli ku mne dvaja „slušní“ žiaci s tým, že: „... Pani profesorka počkajte, mi Vám pomôžeme odpnúť lyže..“ ... neskončilo to ináč než tak, že som bola zvalená do záveja na svahu a zguľovaná ako asi nikdy v živote..“

G@BcA

foto: archív ai

ČO OKO VIDELO, ALE NETUŠILO...

„...najlepšie je, ak má človek prácu, ktorá je zároveň aj jeho koníčkom...“

Ahojte, Kockáči! : -) Po „dlhých“ 2 mesiacoch vegetovania, vyvaľovania sa, po-vaľovania sa, flákania sa, vylihovania, opaľovania, žúrkovania a roztápania sa v nenahradiťne dokonalom teple sa vidíme opäť. Tentoraz s novou tváričkou v našej gépehačarskej rodine- čiernovlasou prvéčkou SASKIOU FRAJTKOVOU (I.G). Keďže význam svojho nezvyčajného mena nepoznala, po nekonečnom googľovaní som jej ho napokon sama vyhládala. Nestála, nevtieravá, spontánna... Aj takto možno charakterizovať Saskiu, ktorá- ako priznáva- neverí podobným „vyňuchávačom“ ľudských vlastností na základe mien či znamení, ale táto charakteristika na ňu prekvapivo sedí. Nám však prezradila o sebe ešte o čosi viac, než táto stručná webová stránka nezvyčajných mien. Viac v rozhovore ; -)

K: „Aký je to pocit byť nositeľkou nie veľmi rozšíreného mena?“

S. F.: „Ľudia si ma skôr zapamätajú, čo vnímam niekedy ako dosť veľkú výhodu, ale inokedy aj ako dosť veľkú nevýhodu, ak si vás zapamätá práve niekto, koho veľmi nemusíte.“

K: „Ak by si mala možnosť, zmenila by si si svoje meno na nejaké iné?“

S. F.: „Myslím, že nie. Moje meno sa mi páči a iné si na sebe neviem predstaviť. Veľmi sa mi páčia francúzske mená, a ak raz budem mať deti, tak budem uvažovať aj nad menami ako Dylan alebo Melanie.“

K: „Páči sa ti, ak rodičia dávajú svojim deťom mená na základe rodinnej tradície- tzv. zdedené mená?“

S. F.: „Nie, toto veľmi neuznávam, preto-

že niekedy rodičia svojmu dieťaťu takéto meno ani nechcú dať a iba sú prinútení napr. ostatnými rodinnými príslušníkmi či rodinnými tradíciami.“

K: „Kto ti vybral toto meno a na základe čoho?“

S. F.: „Vybrala mi ho mamka, pretože sa jej veľmi páčilo. Volala sa tak jedna česká hlásateľka Saskia Burešová. Ocko sa prispôbil (úsmev).“

K: „Ako ťa volajú kamaráti, spolužiaci, rodina? Máš nejaké prezývky, ktoré nesúvisia s tvojim menom?“

S. F.: „Kedysi ma volali Sisi, ale prestalo sa mi to páčiť, takže teraz som už len Saskia. A o prezývkach nesúvisiacich s mojim menom zatiaľ neviem.“

K: „Čomu sa venuješ vo voľnom čase? Aké sú tvoje záľuby?“

S. F.: „Na základnej som sa venovala tancu, ale keďže teraz už nemám toľko času ako kedysi, tak je to len francúzština a pozeranie filmov a seriálov (smiech).“

K: „Aký film alebo seriál by si nám odporučila?“

S. F.: „2 a pol chlapa, to je jednoznačné (smiech) alebo napr. Lost či The big bang theory. A z filmov...mám rada väčšinou horory, thrillery alebo vojnové. Môj obľúbený je Valkyra.“

K: „Máš už nejakú predstavu, čomu by si sa venovala v budúcnosti?“

S. F.: „Áno, mám dosť jasnú predstavu, a dúfam, že sa aj naplní. Chcela by som pracovať ako letová dispečerka alebo pilotka.“

K.: „Čo ťa inšpirovalo práve k tejto voľbe?“

S. F.: „Inšpiroval ma ocko. Jeho snom bolo pracovať ako pilot, dosť sa vyznáva v lietadlách a veľa mi o tom rozpráva. Veľmi sa mi to páči.“

K.: „Nebojíš sa tej obrovskej zodpovednosti, ktorá v tejto práci spočíva?“

S. F.: Určite je tam veľká zodpovednosť a každý, kto v tomto smere, začína má istú dávku strachu. Ale po rokoch skúseností strach opadne a potom je tá práca už len koníčkom. Najlepšie je, ak má človek prácu, ktorá je zároveň aj jeho koníčkom. To je veľmi dôležité.“

K.: „Otázka na telo- baví ťa fyzika, keďže v tomto odbore je veľmi potrebná?“

S. F.: „Hmmm....áno, baví ma fyzika.... zatiaľ (smiech).“

Saskii ďakujem za rozhovor a želim jej veľa úspechov ; -).

Niki
foto : archív S.F.

7 profesorských naj...

Ahojte, moji drahí, milí Kockáči. Leto sa skončilo, škola sa začala a tak isto aj naša rubrika nesmie chýbať ani v tomto školskom roku. Na začiatok školského roka začneme trochu netradične. Väčšinou sú tieto duely „Kto z koho“ medzi profesormi aspoň jedného rovnakého zamerania. No pre toto číslo to bude viac-menej súrodnecký duel. Tušíte, kto to bude alebo ani nie? Nebudem vás toľko napínať a prezradím vám to. Je to pani profesorka Mgr. Agáta Košičanová, pre ktorú boli otázky zostavené a pán profesor PhDr. Michal Košičan.

Nezačíname nikým iným ako pani profesorkou Mgr. A. Košičanovou

K: „Aká je pre Vás najstrašnejšia nočná mora?“

A. K.: „Nečakaná strata milovanej osoby či osôb. A čiastočne aj matematika.“

K: „Ktoré zviera je vaše najobľúbenejšie?“

A. K.: „Pes.“

K: „Aká je vaša najkrajšia pieseň?“

A. K.: „Israel Kamakawiwole – Over the rainbow.“

K: „Najhorší film, aký ste kedy videli?“

A. K.: „Každý „prázdny“

A na rade je pán profesor PhDr. M. Košičan i s jeho krátkym úvodom.

M. K.: „Opäť časopis Kocky a tentoraz rubrika, ktorú som v ňom už síce videl, no

film, bez hlbšej myšlienky, čo človeka núti zastať, zamyslieť sa a snáď ho i posunie ďalej.“

K: „Aké je podľa vás najhoršie obdobie v histórii a prečo?“

A. K.: „Asi stredovek, pretože sa mi spája s nedostatočnou hygienou a nízkou vzdelanosťou bežných ľudí. Celkovo by som však povedala, že každé historické obdobie nás niečomu naučilo a niečo nám prinieslo.“

K: „Ako sa volá najrozsiahljšia kniha, ktorú ste čítali?“

A. K.: „Manfred Bukofzer – Dejiny hudby baroka. Bolo to dlhé nielen počtom strán, ale hlavne nezáživnosťou/ nezaujímavosťou obsahu.“

K: „Najmizernejšie predstavenie, na akom ste kedy boli?“

A. K.: „Počas Akademického Prešova na vysokej sme navštevovali aj predstavenia rôznych amatérskych divadelných súborov, kde som videla isté modernistické predstavenie, niečo ako avantgardné divadlo hudby, tanca, obrazov... takmer vôbec sa to nedalo pochopiť (pre mňa).“

nenapadlo by mi, že aj ja do nej prispievam tak skoro... (smile) V každom prípa-

de ďakujem redakcii časopisu Kocky za túto možnosť a pokúsím sa podľa rokmi nahromadených znalostí odpovedať na vaše otázky...trošku netradične o svojom súrodencovi (smile). Priznávam, že by to bolo jednoduché a aj rýchlejšie spýtať sa, čo vám o sebe prezradila ona a skopírovať text...no podľa redaktorky nie je cieľom rubriky zisťovanie, ako ju poznám a tu sú moje stanoviská k otázkam:

K: „Aká je pre pani profesorku najstrašnejšia nočná mora?“

M. K.: „Nočná mora... tých je viac ako u každého z nás. Záleží na tom, či by to mala byť hraničná životná situácia alebo len bežná rutinne sa opakujúca činnosť. Pokiaľ ide o činnosti tak je to skoré ranné vstávanie, ktoré neznáša, no kvôli vám študentom a vašej túžbe po poznaní to určite počas školského roka vykonáva s radosťou.“

K: „Ktoré zvieratko je najobľúbenejšie pre pani profesorku?“

M. K.: „Zvieratko...zbytočne dlho uvažovať, pretože nič iné ako domáci rodinný mazlíček – pes - to podľa mňa nemôže byť.“

K: „Aká pieseň je pre pani profesorku najkrajšia?“

M. K.: „No s piesňami je to ťažké. Určite nerada spieva, radšej počúva. Jej hudobný vkus sa mení v závislosti na aktuálnych hitoch, ktoré letia a sú slango-vo „in“. Musí to byť rytmické – živé, ale

nakoľko mňa tento štýl veľmi neoslovuje, musíte čítať jej odpoveď, lebo každý najlepší pozná sám seba.

K: „Najhorší film, aký kedy pani profesorka videla?“

M. K.: „Filmy si pozrieme všetci veľmi radi, no pokiaľ viem, práve preto si ich vyberá veľmi starostlivo. Niektoré si s obľubou pozrie aj viackrát a podľa mňa, by zo svojej filmotéky určite vynechala hororový žáner.“

K: „Aké je podľa pani profesorky najhoršie obdobie v histórii a prečo?“

M. K.: „Možno to bude znieť zvlášť, ne najmä preto, že učím práve dejepis, ale pokiaľ si spomínam na jej vnímanie histórie, nizozemskou buržoáznou revolúciou stratila chuť ju ďalej s hlbokým záujmom študovať. Prečo? Pravdepodobne kvôli tomu, že ako vraví: prestala v dejepise vnímať dramatickosť a objavovanie niečoho premenlivého... (smile) to je asi reálny dôvod, prečo sa venuje angličtine a umeniu.“

K: „Ako sa volá najrozsiahlejšia kniha, ktorú pani profesorka čítala?“

M. K.: „Tých bolo asi viac... najmä na vysokej škole, kde sa išlo o tituly odborného charakteru, ktoré samozrejme nestačilo len prečítať, ale ktorá bola najrozsiahlejšia??? Ja som ju najčastejšie počas vysokoškolských štúdií vidaval študovať texty na disciplínu „Dejiny divadla“.“

K: „Najmizernejšie predstavenie, na akom pani profesorka kedy bola?“

M. K.: „Pri divadle, rovnako ako pri všetkých činnostiach, do ktorých človek vkladá „kúsok seba“ je pre mňa ako odborníka ťažko uvažovať o najmizernejšom predstavení. Z tých, ktoré navštívila za posledné roky, by som žiadnemu nedal označenie, na ktoré ste zvedaví.“

Za príjemný rozhovor ďakujem.

G@BcA
foto: autorka

„...raz som cestou do školy vypadla z autobusu...“

Profesori študentmi

„Človek ostane dlhšie mladý, ak je v spoločnosti mladých ľudí.“

Školský rok je už v plnom prúde. V tohtoročnom prvom čísle sme vypovedali pani profesorku Mgr. Alexandra Gubíkovú, aby sme sa dozvedeli o jej rokoch strávených na škole.

K: „Prvá otázka bude patriť Vašej základnej škole.“

A. G.: „Do základnej školy som chodila na 7. ZŠ. tu v Michalovciach. Bolo tam super, rada spomínam na tie časy.“

K: „Kde ste navštevovali strednú školu?“

A. G.: „Na strednú školu som chodila na Gymnázium do Sobraniec. Tam som bola 4 roky no a potom už vysoká škola.“

K: „A ako prebiehala vaša maturita?“

A. G.: „Naša maturita? (smiech). To sme

mali 4 predmety v jeden deň. Maturovala som zo slovenčiny, angličtiny, nemčiny a biológie no a už počas toho jedného dňa sme sa dozvedeli, ako sme na tom a večer sme mohli buchnúť šampanské... s rodičmi.“

K: „Boli vo vašich školských časoch chvíle, na ktoré nezapadnete?“

A. G.: „Tak určite ich bolo veľa a hlavne tie, ktoré sme trávili spolu so spolužiakmi, keď sme vyvádžali kadejaké huncútstva. Ale takisto aj s našimi obľúbenými učiteľmi, s ktorými sme chodili na túry a vo voľnom čase sme sa s nimi stretávali

na rôznych besedách na pokec.“

K: „Prečo ste si vybrali povolanie učiteľky?“

A. G.: „Vedela som si predstaviť robiť všeličo, ale hlavne, čo ma tak motivovalo, bolo, že som mala veľmi dobrých učiteľov. Tí ma aj do života nasmerovali tak, že som sa rozhodla robiť to, čo oni - vplývať na našu mládež. Človek aj ostane dlhšie mladý, keď je v spoločnosti mladých ľudí a je to určite práca síce náročná, ale veľmi zaujímavá a človeku dá veľmi veľa do života.“

Pani profesorka ďakujem, že si našla čas a podelila sa s nami o svoje zážitky z mladosti. :-D

K: „Aký ste mali vzťah k predmetom, ktoré teraz učíte?“

A. G.: „Tak to boli moje obľúbené predmety. Viac som mala zo začiatku radšej nemčinu, ale potom som si našla vzťah aj k literatúre a k jazyku ako takému.“

K: „Poviete nám nejakú pikošku z vašich školských lavíc?“

A. G.: „Pikošku? :) Čo ja viem. Tak priamo zo školských lavíc to nie je, ale raz som cestou do školy vypadla z autobusu :) . Zasekol sa mi podpätko a celým telom som bola von a nohy som mala v autobuse. Vtedy mi spolužiačky pomáhali na nohy. Ale inak pikošky... my sme boli v celku slušná trieda, nerobili sme nijaké také vilomeniny, žeby človek mohol povedať, že to bola pikoška. No a na učiteľov sa nepatrí bonzovať.“

K: „No a keďže nedávno bol Halloween, aká bola vaša maska, keď ste boli študentkou?“

A. G.: „Za našich čias na Gymnázium v Sobranciach sme nemali žiadne Halloween párty. Je to záležitosť len niekoľkých posledných rokov, ale v každom prípade je to niečo, čo trochu ozvláštni život v škole. Taká je doba.“

Nessi
foto: autorka

Víkendy profesorov

...dnes pán profesor Anton Michalka

K: „Kedy a čím sa pre Vás začína víkend?“

A. M.: „Víkend začínam veľmi pekne, keďže poslednú hodinu učím v 3. B – ktorú mám, samozrejme, veľmi rád. Takže posledné zvonenie pre mňa signalizuje začiatok víkendu.“

K: „Väčšina ľudí si naplánuje plno vecí, ktoré chce cez víkend stihnúť. Ako je to s Vami? Dá sa Vám to?“

A. M.: „Plánovať si plánujem. Ale málo kedy sa mi to podarí stihnúť. Skôr robím veci na poslednú chvíľu, a potom často nič nestíham.“

K: „Zmenili sa vaše víkendy, odkedy ste sa stali profesorom?“

K: „Kedy a čím sa pre Vás začína víkend?“

A. M.: „Víkend začínam veľmi pekne, keďže poslednú hodinu učím v 3. B – ktorú mám, samozrejme, veľmi rád. Takže posledné zvonenie pre mňa signalizuje začiatok víkendu.“

K: „Väčšina ľudí si naplánuje plno vecí, ktoré chce cez víkend stihnúť. Ako je to s Vami? Dá sa Vám to?“

A. M.: „Plánovať si plánujem. Ale málo kedy sa mi to podarí stihnúť. Skôr robím

veci na poslednú chvíľu, a potom často nič nestíham.“

K: „Zmenili sa vaše víkendy, odkedy ste sa stali profesorom?“

A. M.: „Nie, myslím, že ani nie. Vždy je to o tom istom, ale samozrejme s prácou profesora prichádza aj množstvo nových povinností ako aj oprava písomiek atď., takže akurát v tom možno. Ale ja sa snažím pripravovať sa zo dňa na deň. Keď sa pripravujem dopredu často to zabudnem. (smiech)“

K: „Čomu sa venujete v sobotu a čomu zasa v nedeľu?“

A. M.: „V sobotu je to skôr práca okolo domu - upratovanie, pranie, PC, čítanie kníh, a v nedeľu asi to isté, akurát ráno chodím do kostola. Inak sa len tak „povaľujem“ (smieeee).“

K: „Kedy vstávate? Máte vo zvyku si pospať alebo ste už hore v skorých ranných hodinách?“

A. M.: „Skôr som z tých „ranných vtáčať“ a som hore okolo 5,30. Je to už zvyk.“

K: „Na škole ste druhý rok a už ste u študentov veľmi obľúbený. Vedeli by ste si predstaviť aj „víkendové vyučovanie?“

A. M.: „Predstaviť by som si vedel, ale

ako každý profesor si chcem aspoň trochu oddýchnuť. Myslím, že ak by som prišiel s návrhom vyučovať aj cez víkendy, nebol by som už taký obľúbený.“

K: „Väčšine študentov sa po víkende do školy veľmi nechce. Ako ste na tom Vy?“

A. M.: „Ja do školy chodím rád, pretože som medzi ľuďmi a vstávanie mi problém nerobí. Iné je to s prázdninami, na tie sa profesori tešia ešte viac ako študenti (smiech).“

K: „Poradte nejakú zaujímavú činnosť, ktorej by sa podľa Vás mali študenti počas víkendov venovať.“

A. M.: „Myslím si, že by sa mohli venovať viac kultúre. Čítaniu kníh a učiť sa hrať na hudobné nástroje. Využiť ten víkend aj trochu efektívnejšie.“

Takto vyzerajú víkendy pána profesora A. Michalku, ktorému zároveň ďakujem za rozhovor.

Ivuš

Deti profesorov, alebo je to naozaj (ne)výhodné?!

...slovo pošťastilo sa by som nepoužil...

Rozhodla som sa vám predstaviť Tomáša Semka z 3.A. Poniektorí ho už aj poznáte aj zo školských akcií ako fotografa a kameramana, napr. AQUA. Nakrúca videá, rád sa zabáva, hrá na klávesách... a je synom pani profesorky RNDr. Beáty Semkovej.

K: „Tebe sa pošťastilo, si synom profesorky :-D. Neprekážalo by ti, ak by s tebou Kocky spravili rozhovor?“

T. S.: „No tak čo už s tebou. Ale pošťastilo by som nepoužil.“

K: „Prečo by si nepoužil to pošťastilo sa?“

T. S.: „Skús dostať 5 z chémie alebo matiky.“

K: „Čo vraveli tvoji kamaráti a spolužiaci keď sa dozvedeli, že si synom profesorky?“

T. S.: „Ó ?????????? To vážne?“

K: „Plynú z toho pre teba aj nejaké výhody?“

T. S.: „Áno, napr. keď si zabudnem de-siatu doma.“

K: „Bonzuju na teba niekedy ostatní profesori tvojej mame?“

T. S.: „Bol by som rád, keby nie.“

K: „Dozvieš sa vždy niečo skôr ako ostatní?“

T. S.: „Práveže naopak.“

K: „Aká je pani profesorka B. Semková v súkromí ako mama?“

T. S.: „Ako každá mama.“

K: „Aké to je študovať na GPH s označením ako profesorský syn?“

T. S.: „To označenie sa mi páči ;).“

K: „Ešte na záver príhod' nejakú obľúbenú vetu alebo výrok, ktorý počuješ každý deň :)“

T. S.: „Si naučený?“

Tomášovi ďakujeme a prajeme veľa úspechov. :-)

Nessi

foto: archív T.S.

SÚŤAŽ SÚŤAŽ SÚŤAŽ SÚŤAŽ

Kocky vyhlasujú súťaž o najvtipnejšiu fotku z prázdnin, zo školy, z domu, s kamarátmi... Fotografie nám môžete posilať na mailovú adresu kocky.gph@gmail.com.

Vyhodnotenie súťaže bude v koncoročnom čísle Kociek v máji.

Víťaza čaká zaujímavá cena! Tak teda neváhajte, tešíme sa na vaše „výplody“!

-redakcia-

Retrospektíva

„Pravý pocit zadost'učinenia som nadobudla najmä pri pani K. Olšavovej a na hodinách matematiky s ňou.“

Aj ona kráčala po týchto chodbách. Aj jej patrila naša škola. Aj ona mala svoju skrinku, svoju triedu, svojich spolužiakov. Je to už pár rokov čo zmaturovala a toto všetko opustila. Volá sa Jana Zatvarnická a štvrtý rok študuje na vysokej škole v Bratislave. Ako sa s odstupom času díva na stredoškolský život?

K: „Aby sme všetko spresnili, v ktorých rokoch si študovala na GPH?“

J. Z.: „Na GPH som študovala od roku 2002/2003 až po školský rok 2006/2007.“

K: „Ako hodnotíš svoje pôsobenie na strednej škole, svoje štúdium?“

J. Z.: „Napriek pochybnostiam o všeobecnom zameraní štúdia na gymnáziu, som veľmi rada, že som mala možnosť získať prehľad, rozhľad v rôznych oboroch, predmetoch, odvetviach skúmania od humanitných až po exaktné vedy. Tento rozhľad mi poskytol ľahšiu orientáciu v akomsi svetonázore, takže to hodnotím ako veľmi pozitívny základ pre fungovanie v kolektíve, sociálnych skupinách, atď.“

K: „Kto ti bol triedny?“

J. Z.: „Drahý pán profesor PaedDr. I. Remák.“

K: „Ktorého profesora a ktorý predmet si mala najradšej?“

J. Z.: „Všetky predmety do jedného. Ale pravý pocit zadost'učinenia som nadobudla najmä pri pani Olšavovej a na hodinách matematiky s ňou :)))“

K: „A čo ľudia, ktorých si tu spoznala?“

J. Z.: „Ľudia - spolužiaci, profesori, predavač v bufete, školník, vrátnik... z každého som si niečo odniesla. Som veľmi rada, že som mala tu česť ich spoznať. A spolužiaci? „Týpci“ všetci do jedného :)))“

K: „Určite sa za štyri roky nazbieralo mnoho zábavných zážitkov. Máš nejaký výnimočný, s kto-

rým sa môžeš podeliť?“

J. Z.: „No tých zážitkov bolo pomerne dosť, ale väčšina zábavy sa odohrávala, samozrejme, pri inkriminovaných udalostiach :))) Ako úteky zo školy pred písomkami, fajčenie za školou a tak :)))“

K: „Na akej vysokej škole teraz študuješ a prečo si sa rozhodla práve pre túto školu a odbor?“

J. Z.: „Rok som študovala na Vysokej škole múzických umení, katedra scénografie, ale keďže mi tento odbor veľmi nevyhovoval, znova som robila talentovky a momentálne som študentkou tretieho ročníka na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave, na katedre maľby a iných médií. Nad tým vôbec nebolo treba nejako špekulovať, prečo práve

toto. Je to pre mňa druh primárnej potreby :)))“

K: „V čom ti GPH pomohlo v štúdiu na vysokej škole a čo Ti dalo do života?“

J. Z.: „Vedomosti, skúsenosti, dalo mi pocítiť stres pred maturitami, čo ma v dosť veľkej miere akosi obrnilo, a preto už takéto situácie zvládam oveľa ľahšie. Tiež ma naučilo,

ako vychádzať s ľuďmi, staršími, mladšími, rovesníkmi...“

K: „Študuješ mal'bu, mnohí sa môžu pýtať, čo plánuješ robiť po vysokej?“

J. Z.: „Je to ešte ďaleko, ale určite by som veľmi rada ostala v mojom odbore a venovala sa umeleckému, buď jeho vyučovaniu, alebo ak pôjdu kšefty, tak

na voľnej nohe :)“

K: „Chceš niečo odkázať terajším študentom GPH?“

J. Z.: „Jasne, žiadne strešy zbytočné. Gympeľ je výborná inštitúcia, treba si to tam užiť :))))“

Ďakujem za rozhovor.

Sue

OBLÚBENÉ RECEPTY PROFESOROV NAŠEJ ŠKOLY

Má povest' skvelej francúzštinárky, je vydatá za manžela bulharského pôvodu, drží po kontrole všetko, čo jej život nadelí, čo si oblečie a čo zje. Napriek tomu sme do kabinetu nekráčali s čajom v ruke, ale s kávou. My sme sa tak dozvedeli, čo má pani profesorka rada, a akým spôsobom dodržiava zdravý životný štýl. Stačí si predstaviť tyrkysové more, piesočnatú pláž a závan teplého prímorského vetra. Vitajte v Bulharsku s pani profesorkou HELENOU ANDREEVOU.

K: „Ako ste sa spoznali s pánom manželom, keďže je Bulhar?“

H. A.: „Môj manžel je Bulhar, ale len polovičný, pretože jeho otec prišiel do Michaloviec ako stavebný inžinier po 2. svetovej vojne, oženil sa s Michalovčankou a spolu mali dve deti. Odvtedy žijú v Michalovciach a jedným z týchto detí bol môj manžel.“

K: „Chodievate často do Bulharska,

keďže jeho korene pochádzajú práve odtiaľ?“

H. A.: „Áno, chodievame tam prakticky každý rok, pretože tam máme aj dom, priateľov... Najčastejšie chodievame dovolenovať do Sofie.“

K: „Trávilívali ste tam niekedy aj viac času ako len ten dovolenkový?“

H. A.: „Nie, snívam o tom, že by som šla

raz na celý rok do Sofie aj s manželom pracovať, ale keďže máme ešte jedno školopovinné dieťa, tak si to zatiaľ nemôžeme dovoliť.“

K: „Učili ste sa dlho bulharskej kuchyni?“

H. A.: „Nie, naučila som sa ju veľmi skoro, pretože manželova mama si tú bulharskú kuchyňu osvojila, a keďže my sme bývali spolu v jednom dome, tak sme často tú bulharskú kuchyňu varievali a ja som si ju okamžite obľúbila, lebo je výborná.“

K: „Stala sa vám pri varení nejaká nehoda? Trebárs, keď ste sa učili variť bulharskú kuchyňu...“

H. A.: „Takto sa mi ešte stáva, že zabudnem na to, že mám v trúbe koláč alebo niečo iné, alebo niečo pripečiem, ale keďže bulharská kuchyňa je veľmi jednoduchá, tak tam málokedy niečo pokazím (úsmev).“

K: „Čo je na nej práve to jednoduché?“

H. A.: „To, že sa všetko nahádza do jedného hrnca, či už zeleninka, mäsko a pod. Bulharská kuchyňa nemá veľmi zložité postupy vo varení.“

K: „Aké sú pre vás najväčšie rozdiely medzi slovenskou a bulharskou kuchyňou?“

H. A.: „Bulharská kuchyňa je predovšetkým oveľa ľahšia, tak ako všetky tie prímorské kuchyne. Najčastejšie sa varí zo zeleniny s olivovým olejom, je to va-

renie, ktoré netrvá dlho ako slovenské varenie, a najmä - bulharská kuchyňa je omnoho zdravšia ako naša slovenská.“

K: „Môžeme teda povedať, že v bulharskej kuchyni by sme nenašli niečo ako vyprážané rezne a zemiakový šalát?“

H. A.: „Nie, ale zase robia sa tam grilované jedlá, ako kiufteta, ktoré sa robí na otvorenom ohni, a to vraj nie je zdravé. A keďže je teraz veľká móda robiť grilované jedlá, tak Bulhari v tomto tiež nezaostávajú.“

K: „Aké sú rozdiely medzi Slovenskom a Bulharskom v rámci chodov jedál? Na Slovensku máme nejaké tie raňajky, neskôr obed, večeru... Ako to funguje v Bulharsku?“

H. A.: „Majú podobný systém ako my, Slováci, majú ľahké raňajky, obed je však taktiež ľahký a ten sa začína šalátom, napr. šopský šalát, a potom druhým jedlom, to je zvyčajne nejaké to mäsko a biely chlieb. Bulhari ku všetkému ako prílohu dávajú biely chlieb, zatiaľ čo na Slovensku to nahrádzajú zemiaky alebo ryža. A večera zvykne byť neskoršia, keďže je známe, že v prímorských krajinách prevláda nočný život.“

K: „Ako by ste porovnali charaktery ľudí žijúcich v Bulharsku s ľuďmi žijúcimi na Slovensku?“

H. A.: „Ja mám Bulharsku veľa priateľov a sú to úžasní ľudia, čiže mám subjektívny pohľad na to, ak by som mala porovnať

charaktery ľudí žijúcich na Slovensku s tými, ktorí žijú v Bulharsku. Ale v Bulharsku som zažila aj nepríjemné situácie, kedy niekto napr. kradol, tam si jedno-ducho stále treba dávať pozor na veci.“

K.: „Varíte viac bulharských jedál ako slovenských?“

H. A.: „V lete varím bulharské jedlá a v chladnejších mesiacoch slovenské.“

K.: „Chutí pánu manželovi slovenská kuchyňa?“

H. A.: „Áno, zje všetko, čo uvarím, ale veľmi mu polichotí, keď navarím práve niečo bulharské.“

Pani profesorka ďakujeme za rozhovor a pripravila si pre vás recept, ktorý ste mohli ochutnať, ak ste už niekedy navštívili Bulharsko. Tí, ktorí ste nenavštívili, nesmúťte, toto jedlo nie je náročné a ľahko si ho doma pripravíte aj bez mamkinej pomoci ;-).

K.: „Veríte slovám, že láska ide cez žalúdok?“

H. A.: „U nás doma to funguje, čiže áno (smiech).“

K.: „Spomínate si na časy, keď ste boli malá? Čo ste doma najčastejšie varievali a čo vám najviac chutilo?“

H. A.: „Keďže moja mama pochádzala od Tatier, tak u nás sa jedávali tatranské jedlá, nepoznali sme napr. pirohy na zem-plínsky spôsob alebo plnenú kapustu (holúbky), takisto sme nepoznali „hičkoše“, čiže skôr sme mali tú stredoslovenskú kuchyňu, a tá mi veľmi chutila.“

K.: „Boli aj jedlá, ktoré vám nechutili?“

H. A.: „Áno, neobľubovala som špenát (smiech), ale neskôr som sa ho naučila jesť, a teraz neexistuje jedlo, ktoré by som nezjedla.“

K.: „Aké je vaše najobľúbenejšie jedlo zo školskej jedálne?“

H. A.: „Milujem paradajkovú polievku, najmä keď je s krúpami, a potom aj boršč mám veľmi rada, aj keď niekedy je tam primálo mäsa.“

PEČENÁ PAPRIKA (ČUŠKA)

Potrebuje: červená paprika, olivový olej, zelená pažitka

Postup: Papriku opečieme na rozohriatej platni zo všetkých strán až do čierne, necháme ju odležať, neskôr z nej stiahneme čiernu kožku, a tým sa zbavíme horkej časti. Dužinu, ktorá nám ostala posolíme, pokvapkáme olivovým olejom a posypeme zelenou pažitkou (zelená pažitka je súčasť všetkých bulharských jedál). Podávame ako šalát, predjedlo, alebo prílohu k mäsu :-).

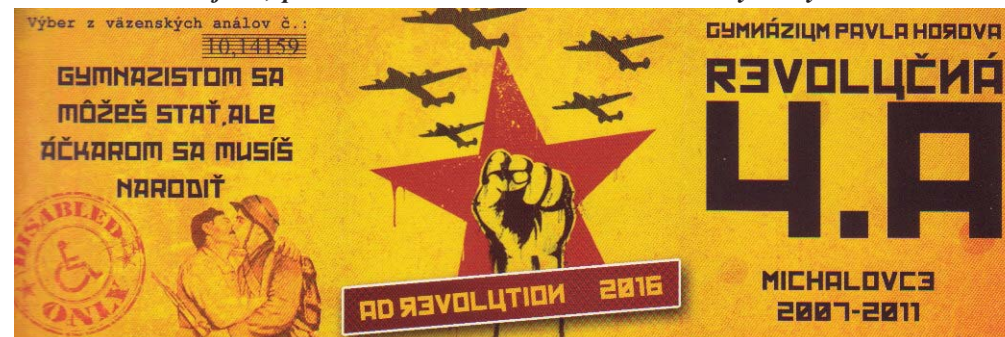
Dobrá chuť!

Niki

foto: Martin Lačný

Oznamká alebo naši štvrtáci na výstavke

Z prvkov sa stali štvrtáci, z detí vyrástli dospelí ľudia. S tým je aj spojené odovzdávanie oznamiek tým, čo ešte len rastú a dospievajú. Štvrtáci sa vyfintili a odišli sa fotiť, prebrali niekoľko miliónov návrhov a výsledky sú na svete.

Nijako a predsa len výnimočná, ale za to REVOLUČNÁ

Niet nad regeneráciu v štýle športu a oslavy

Pekne vykvetinkovaná

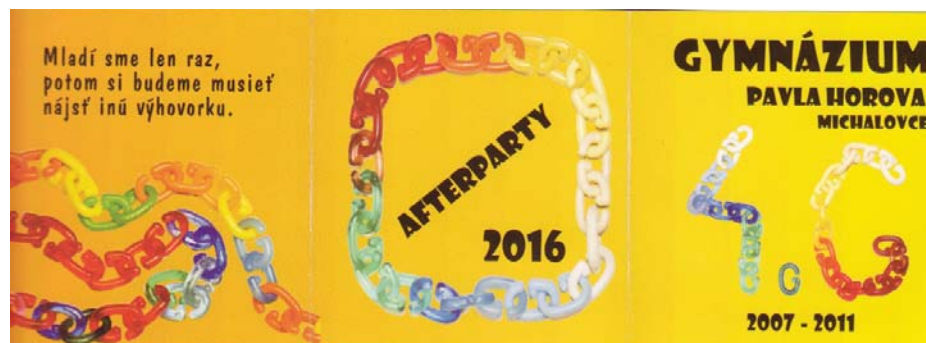
Abstraktnosť nad abstraktnosť

Vyspomienkovaná spoločnými fotkami

Všade dobre, na ulici najlepšie

Géčka alebo písmenká našej mladosti

G@BcA

Vplyv mena na život

Mužské meno **Jozef** má hebrejský pôvod a význam mena je „Boh pridá, rozhojní“. Nositeľov tohto skôr v minulosti zaužívaného mena, ktoré sa prevažne dedí, oslovujeme Jožko, Jojo, Dodo, Dodko. Jozefovia, ktorí majú meniny 19. marca, od malička vedia presne, čo chcú. Sú obdarení pozoruhodnými danosťami. Dokážu sa dobre ovládať, majú vyrovnanú povahu a podľa toho, čo hovoria a akým spôsobom žijú, máme dojem, že sú nositeľmi nejakého posolstva ako ich totemové zviera hrdlička. Ľuďom, ktorí sú im blízki, neustále prejavujú svoju lásku. Ovplyvňuje ich planéta Jupiter. Obľúbené farby týchto mužov sú modrá, žltá, ochranné rastliny žihľava, šalvia, kamene ametyst, smaragd a granát. Mali by sa vyhýbať riskantným situáciám a viac odpočívať.

Spýtali sme sa pána profesorka **RNDr. Jozefa Smreka**, čo si myslí o charakteristike svojho mena:

„Meno dávajú deťom ich rodičia a ja preto úprimne ďakujem mojim drahým rodičom, že mi vybrali toto krásne a v histórii veľmi významné biblické meno. Podľa Vami uvedenej skôr pozitívnej charakteristiky Jozefovcov si veľmi prajem, aby táto okolnosť súvisela aj s ich životnými postojmi a hodnotovou orientáciou. Verím, že všetci traja učitelia z nášho GPH – Jozefovci – majú mnohé z Vami uvedených povahových vlastností, čo vidno aj podľa toho, že už tretí krížik vydržali pôsobiť ako učitelia v našom školstve.“

Nessi
foto : autorka

Naši miláčikovia

„Sú to neskutočné ignorantky“

Bežne sa s nimi môžeme stretnúť na ulici. Zatúlané, v zlom zdravotnom stave. Opustené zvieratá. Málokomu by asi napadlo sa o ne postarať. Pani prof. Dagmar Herbcová sa už deväť rokov stará o zatúlané mačičky, ktoré sú podľa nej neskutočné tvory.

K: „Aké zvieratká máte?“

D. H.: „Mám doma 9 mačičiek.“

K: „Prečo práve mačky?“

D. H.: „Presne pred rokom mi zomrel psík, ale máme tie mačičky a o ne sa staráme. Asi pred deviatimi rokmi som našla mačiciu rodinku, zobrala som si ju a zostali mi z nej dve mačičky. A aj ostatné mačky, ktoré mám, sú z ulice, až na dve, tie sú naše.“

K: „Nerozmýšľali ste nad tým, že ich dáte do útulku?“

D. H.: „Spolupracujem s mačky SOS, od nich mám dve mačky, obe boli týrané, jedna mala všetky labky opálené. A keď už nejakú mačičku mám a sa o ňu starám, tak s ňou nadviážem taký citový vzťah, že ju nedokážem dať do útulku.“

K: „Koľko starostlivosti si vyžaduje mačička, ktorú nájdete na ulici?“

D. H.: „Tak minulý rok v máji som našla kocúrka s tromi labkami, okamžite som šla k svojmu veterinárovi, ktorý ho zaočkoval proti klasickým chorobám a začali sme mu labku liečiť.“

K: „Nerozmýšľali ste, že by ste si zaopatrili psíka, keďže ste ho pred rokom mali?“

D. H.: „Ja by som aj chcela, ale rodičia už nie, pretože náš posledný pes bol v našej rodine 15 rokov, posledné roky boli ťažké, mala zdravotné problémy so srdiečkom a

my sme s ňou prežili ťažké obdobie. Bol to úžasný pes, ktorý sa nedá nahradiť.“

K: „A keď ste toho psíka mali tak dlho a mali ste k nemu tak blízko, nemyslíte si, že človek dokáže mať bližší vzťah so psami ako s mačkami?“

D. H.: „Ťažko povedať, lebo sú to úplne odlišné tvory. Mačky sú úžasné zvieratá, ľudia ich nepoznajú, každý ma o nich skreslené predstavy, že sú falošné a podobne. To môžu povedať len ľudia, ktorí mačky nemajú, ktorí s nimi nežili a nevedia, aké dokážu byť spolupatričné. No na druhej strane sú to neskutočné ignorantky. Pes zas počúvne na slovo.“

Pani prof. ďakujem za rozhovor. Týmto by som ukončila písanie „mojej“ rubriky, ktorú sa mi darilo ťahať tri roky. V ďalšom čísle sa jej už ujme nový člen redakčnej rady - Ivana Janičkovičová.

Angie
foto: archív D.H.

Galéria

Miesto, o ktorom každý vie, no len málokto tam zájde. Úprimne povedané, keby nebolo našich učiteľ'ov UKL, ktorí nás aspoň trochu „prinútiť“ oceniť umenie, pochybujem, žeby sa tam vo voľ'nom čase našlo čo i len zopár študentov. Tak aspoň takto, pre tých, ktorých dianie v Michalovciach hoci len trochu zaujíma, prinášam pár stručných viet o tom, čo tu počas týchto týždňov dialo.

V mesiaci september sme mali možnosť v priestoroch Galérie MsKS vidieť výstavu obrazov **Istvána Mezeya**, akademického maliara z Maďarska. Návštevníci galérie si mohli pozrieť expozíciu 30 obrazov. Tento maliar, povoláním grafik, na svojich dielach zachytáva prírodu alebo portréty ľudí. Na tieto kresby využíva perokresbu, zatiaľ čo pastelom tak trochu abstraktne zachytáva všetko živé, všetko, k čomu má nejaký citový vzťah. Tieto diela prekvitajú farebnosťou a dynamikou, čo vidieť najmä na kresbách vtákov. Môžem povedať, že na tejto výstave som bola dokonca dvakrát a mne i mojím kamarátom, čo majú k umeniu trochu bližšie, sa táto výstava veľmi páčila i keď nemôžem hovoriť za každého, stále platí- koľko ľudí, toľko chutí.

Tu je niekoľko ukážok z maliarovej tvorby :

V mesiaci október sa v priestoroch galérie MsKS uskutočnila výstava obrazov výtvarníka **Myrona Špenika**. Výstava bola organizovaná pri príležitosti autorovho jubilea. Expozícia pozostávala z 34 diel, na ktorých autor využíval techniky ako olejomalba či akvarel. Jeho tvorba -prevažne abstrakt-

no-realistická, zaujme svojou pestrosťou, dynamickosťou a teplými farbami. Medzi jeho tvorbou nájdete krajinky, zátišia no i dynamické zachytenie ľudí. Ako však autor sám tvrdí, najradšej kreslí vodu vo všetkých podobách, lebo vraj pôsobí upokojuco nielen na autora ale aj na človeka, ktorý na obraz hľadá.

Niekoľko ukážok z maliarovej tvorby :

Ivika
foto: autorka

Knižná cooltúra (Ne)klasika

Toto je úplne nová rubrika, a teda by sa patrilo napísať nejaký stručný úvod, aby ste vedeli, VY, milovníci kníh (pretože očakávam, že ostatní tento článok preskočia až k perlorodkám), čo môžete očakávať. Nuž, bola by som najradšej, keby ste neočakávali nič. Pre mňa, ako pisateľku, by to znamenalo písanie bez nátlaku verejnej mienky a pre VÁS, čitateľov, príjemné prekvapenie (veď, čo môže byť horšie ako nič?).

Aby ste však mali aspoň nejakú predstavu o obsahu nasledujúcich riadkov, táto rubrika ponúka zaujímavé knihy, ktoré sa, podľa môjho čisto subjektívneho názoru, oplatí prečítať, plus, jednu knihu nám na NEpovinné čítanie odporučí vždy jeden profesor.

Pre toto číslo som si vybrala upravenú klasiku.

Pýcha a predsudok a zombiovia

Jane Austen & Seth Grahame-Smith

Viktoriánske Anglicko suzuje divná nákaza, ktorá svoje obete pomaly mení na živé mŕtvolky. Avšak ani táto krutá doba nezabráni pani Bennetovej v snahe výhodne vydať svojich päť dcér. Hlavná hrdinka, spurná Elizabeth, to svojej matke neuláhčuje a svoj čas radšej venuje výuke bojových umení a zabíjaniu „nešťastných nemŕtvych“. Zápletku začí-

na príchodom bohatého pána Bingleyho a jeho namysleného priateľa, no váženého zabijaka zombiov, pána Darcyho.

Dokáže sa Darcy preniesť cez svoju pýchu a priznať si lásku k Elizabeth?

Bude Elizabeth schopná prekonať svoje predsudky?

Musím vopred varovať všetkých

milovníkov Jane Austenovej – toto NIE je kniha pre vás. Predpokladám, že už len pri prečítaní obsahu nariekate, aká hrozná krivda bola spáchaná na tomto majstrovskom diele. Na obhajobu knihy podotýkam, že nejde o zosmiešnenie, či snahu parodovať Austenovú. S úmyslami Grahame-Smitha síce nie som dôkladne oboznámená, no podľa môjho skromného názoru ide hlavne o zatraktívnenie tejto knihy pre ľudí, čo by ju inak nevzali ani do rúk. (Mám na mysli menej romanticky založených jedincov.)

Celkovo bol dej, hlavná téma a idea zachované. Hlavný rozdiel je v prostredí, v ktorom sa to celé odohráva. Namiesto pokojného, upršaného a zeleňou prekvitajúceho anglického vidieku sa nám naskytá pohľad do skleslej krajiny, ktorú už roky suzuje hrozná choroba. Z toho vyplýva, že Grahame-Smith sa viac venuje opisu vonkajšej situácie než Austenová. Šikovne skrátil rozvláčené spoločenské debaty tak, že nestrácajú pointu a čitateľ si dokáže urobiť dosť dobrý obraz o každej postave aj bez dlhších charakteristík.

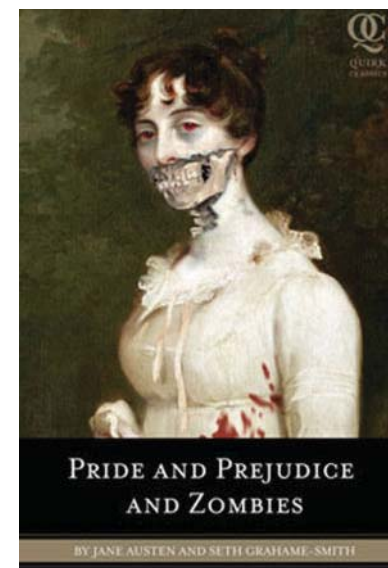
Aby úprava knihy mala žiadaný účinok, nenechá vás unaviť sa riešením spoločenských rozhovorov typu „kto-čo-s kým“. Ako náhle začnete zívajú, dostanete sa do akčného útoku zombiov, ktorí brutálne lámu kosti a vyzierajú ľudské mozgy.

Aj postavy prešli istou zmenou. Zo sestier Bennetových sú obávané bojovníčky a najlepšia z nich, Elizabeth, je typická divožienka s katanami v ruke. Lady Catherine už nie len protivná stará ženská, ale protivná stará ženská, čo

ovláda bojové umenie ninjov. Tak ako u Elizabeth autor podčiarkol jej emancipáciu jej schopnosťami, tak vyzdvihol tragický osud jej priateľky Charlotte tým, že okrem sobáša s nahlúplým manželom bola infikovaná aj tou strašnou nákazou.

Avšak, napriek originálnemu nápadu, a faktu, že kniha sa číta pomerne plynulo, nad istými časťami sa prosto zastavuje ľudská logika. Ak mladá, vychovaná dievčina v naškrobenej sukni večer miesto vyšívania začne brúsiť svoj meč, tak to je kombinácia, na ktorú si človek len ťažko zvyká.

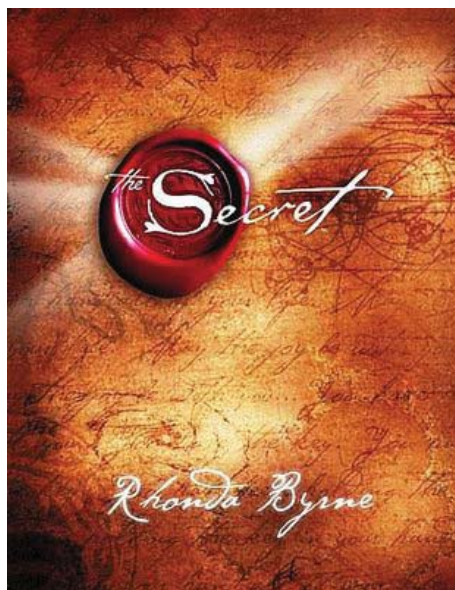
Podľa mojej mienky ide o celkom slušný pokus odľahčiť klasiku a priblížiť ju ľuďom, čo nedokážu oceniť pravú podstatu nežne romantického originálu. Určite ju odporúčam všetkým, ktorí sú ochotní ju prečítať, no upozorňujem, nemala by sa brať so serióznosťou aká prináleží len pravej Austenovej.

Kniha od pani prof. Brigity Porvazníkovéj:

Rhonda Byrne : Secret

Prečo? „Ak sa budete prehrýzať knihou a oboznamovať s Tajomstvom, dozviete sa, ako sa môžete stať, čím chcete, a dostať či robiť všetko, po čom zatúžite. Dozviete sa, kto naozaj ste. A zistíte, aká veľkoleposť vás v živote čaká.“

(Úryvok z predslovu)

„Zákon príťažlivosti v podstate hovorí: podobné priťahuje podobné. Ale deje sa to na úrovni myšlienok... Ak to vidíte v duchu, čoskoro to budete držať v rukách... Myšlienky sa zhmotnia.

Priťahujete to, na čo väčšinou myslíte, bez ohľadu na to, či ste si týchto myšlienok vedomí, alebo nie.“

(Úryvky z knihy)

Sue

foto: internet

LINKIN PARK

Linkin Park je americká hudobná skupina z Los Angeles, Kalifornia, ktorú tvorí šesťica hudobníkov: Mike Shinoda (rytmická gitara, klávesy, rap), Chester Bennington (spev, gitara), Brad Delson (solo gitara), Rob Bourdon (bicie), Joe Hahn (DJ) a Dave Farrell, známejší pod prezývkou Phoenix (basgitara).

Títo chalani sú spolu od roku 1999, od roku 2000 fungujú pod menom Linkin Park. V prvých rokoch boli označovaní za rap-rockovú či nu-metalovú kapelu, čo oni sami ale od začiatku odmietali. Vždy sa snažili krížiť množstvo rôznych žánrov a s postupom času sa ich tvorba posúva ďalej a v ich songoch sa objavujú nové a nové prvky. To spôsobilo, že dnes nemožno štýl či žáner tejto kapely označiť nijak inak ako „Linkin Park“.

Doteraz majú Linkin Park za sebou desať úspešných rokov svojej existencie, viac ako 50 miliónov predaných CD vo svete, stovky koncertov pred miliónmi fanúšikov, vlastný festival Projekt Revolution, vlastný dlhoročný fanklub (LP Unerground), vlastné minoritné vydavateľstvo Machine Shop Marketing a založenú vlastnú neziskovú organizáciu Music For Relief, ktorá združuje množstvo hudobníkov a jej cieľom je pomáhať ľuďom postihnutým prírodnými katastrofami.

Doposiaľ vydali 3 štúdiové albumy. Prvým albumom bol Hybrid Theory (pôvodne to mal byť aj názov kapely, ale v tom čase už existovala skupina s týmto menom), ktorý vyšiel v roku 2000. Nazvali ho tak preto, jednak naschvál, že si ho nemohli ponechať ako názov ich skupiny a jednak preto, že presne odzrkadľoval ich štýl hudby, ktorý hrali – mix hudobných žánrov. Album má 5 hitových singlov: One Step Closer, Papercut, In The End, Crawling a Points Of Authority.

Druhým albumom sa stala Meteora (2003). Pre názov tohto albumu sa chalani inšpirovali gréckymi kláštormi. Nachádza sa na ňom 13 piesní, z ktorých sú najznámejšie Somewhere I Belong, Faint, Numb, From The Inside a Breaking The Habit.

Po štyroch rokoch LP vydali svoj v poradí tretí štúdiový album s názvom Minutes To Midnight (2007). Na tomto albume už ubudol rap, Chesterov spev je viac melodickjší. Známe piesne z tohto albumu sú What I've Done, Bleed It Out, Shadow Of The Day, Given Up a Leave Out All The Rest.

Ich piesne sa taktiež objavili aj ako soundtracky k filmom. Najprv to bol Matrix Reloaded, kde sa objavila inštrumentálna pieseň Session. Nasledoval Transformers, v ktorom sa objavila pieseň What I've Done, potom to bol Crank 2: High

Voltage, kde odznel Given Up (v tomto a aj v prvom diele si zahral sice malú rolu Chester Bennington), neskôr to bol Twilight s piesňou Leave Out All The Rest. Dokonca sa táto pieseň dostala aj do CSI: Las Vegas v rovnomennom diele. A najnovšie v novom pokračovaní Transformers 2: Revenge of the Fallen zaznel ich najnovší singel New Divide. Taktiež sa podieľali na score (hudbe) k tomuto filmu.

V septembri minulého roka vydal Chester, podobne ako Mike, prvý sólový album s názvom Out Of Ashes, na ktorom mu pomáhali jeho dlhoroční kamoši zo skupiny Julien-K. Celé toto zoskupenie vystupuje pod pseudonymom Dead By Sunrise a má za sebou už aj jedno európske turné.

Už počas tohto turné zvyšok kapely usilovne pracoval v štúdiu na novom albume. V tomto čase sa k nim pripojil už aj Chester, a tak ako sami povedali majú polovicu albumu hotovú. Keď pôjde všetko podľa plánov, tak tento album by mal uzrieť svetlo sveta najneskôr koncom tohto roka.

Zdroj: linkinpark.sk
Zuzača

„Medzi priateľmi mám aj môjho profesora“

Všetci ho poznáme a skoro všetci na ňom aj sme, resp. závisláčime. Niektorí to možno poznáte, raz sa prihlásite a už sa neodhlásite. A keď sa už predsa len rozhodnete odhlásiť, na učenie už akosi nezostane čas a spoliehate sa, že zajtra bude profesor chýbať. „Umením študenta je učiť sa pri facebooku.“ Ale v ňom sú niekedy oveľa zaujímavejšie veci ako v knihe. Na FB dokonca nájdete aj našich milých profesorov, z nášho „ešte milšieho“ GPH. Väčšina si ich pridáva do priateľov, ale je to dobré? Mne sa raz stal v tejto súvislosti menší trapas :). Nevedela som, že moja kamarátka ma jedného profesora v priateľoch a s radosťou som jej skomentovala status: „Ako dobre, že zajtra bude chýbať. Keď nám dajú na test „jeho“, aspoň ťaháky pomôžu :).“ A pán profesor tak milo skomentoval: „Zajtra budem aj ja chýbať.“ ...Uff...

„Na teste: Daj preč ruku, nevidím : D ; - Čo máš? 5 a ty?... 4 ... -bifľa.“ Občas sa na FB dajú zažiť aj fakt zábavné chvíle, ale ako je aj dávno známe, internet ničí vzťahy medzi ľuďmi. Inak to nie je ani s FB a s priateľstvami. Volajú vás von,

ale vy povieť, že nemôžete, rodičia vás nepustia. Na druhý deň si v pokoji do 12:00 vyspávate po poriadne prežúrovanej noci. Prihlásite na FB a vidíte svoje fotky, na ktorých vás, samozrejme, označili, ako sa plazíte po štyroch. Odznačiť sa nestihnete a už je tu jeden problém, keďže vás videli aj ostatní. „Čo? Ja? Kde?...nepamätám.. : D“ Alebo len tak, z dlhej chvíle, čítate statusy ostatných a natrafíte tam na pár nie veľmi príjemných komentárov, ktoré vám dokážu pokašľať aj celý deň.

Rodina na FB je niekedy ako nevyžiadaný spam:)

Teraz sa dozviete kto, s kým a kedy. „Odkiaľ to vieš? Čítala som na FB.“ Ale keby FB nebol? Povedzme, že žiadny FB, žiadny pokec ani nič podobné. Rozchody

by sa neriešili tak, že si proste zmeníte vzťah a idete ďalej. „Niekedy chodím na net len kvôli jednej osobe.“ S priateľmi by ste sa stretávali častejšie a nie len sporadicky. Pretože by ste sa o nich nemali ako dozvedieť. „Najdôležitejšie veci: priatelia, láska, rodina.“ Netvrdli by sme sa počítačom, ale čas využili oveľa lepšie. Ale keďže je už 21. storočie, už ťažko :) Pár ľudí sa už dokonca snažilo vymazať svoj účet na facebooku, ale nakoniec sa tam po pár dňoch vrátili. Rodina na FB je niekedy ako nevyžiadaný spam:). Vidia vaše statusy, fotky, komentáre skrátka všetko, a potom sa na vás pekne zabávajú (česť výnimkám). Preto si treba dávať pozor, čo píšete, ale aj čo komentujete. „Mami, mohol by som...?“ - „NIE“ - „Ale mami prosím...“ - „NIE“ - „Oci ...?“ „Ja tam mám strýka a niekedy si na mne pekne zgustne. Jednej (ne)známej sa stala taká „zaujímavá vec“: M.: Nooo veľké ďakujem....kvôli tebe som mala 15 minútovu prednášku :D T.: Prečo? :D M.: Ta pre toto: čo chcem s** T.: Noa ? :D M.: Tak moja mama si to prečítala :D T.: Jups :D

Čiže jedna rada pre všetkých: „Dávaj si pozor na to, s kým sa „priateľíš“ a komu čo na FB komentuješ.“

„Sranda musí byť. Povedali rodičia a tak som tu ja : D“

Nessi
foto: internet

Čo je vo svete...

... *Katheryn Elizabeth Hudson* nájsené?

Nebolo to ani tak dávno, keď sa písalo 25. októbra 1984. V tento viac-menej významný deň sa zrodila nová, budúca hviezda Katheryn Elizabeth Hudson, no známejšia je pod menom Katy Perry.

Začiatky alebo ako to už býva...

Táto popová diva začínala už ako malá a to spievaním v kostole. Vďaka tomuto typu spievania vydala aj gospelovo-rockový album pod názvom Katy Hudson v roku 2001.

Sláva na seba nenechala dlho čakať a začala sa realizovať a angažovať trochu viac, až nakoniec

vydala i druhý album *One of the Boys* z roku 2008. Určite z neho poznáte pesničky ako *I kissed a girl*, zábavnú pieseň *Hot 'n' Cold* alebo zamilovanú *Thinking of you*.

Teenage age

No a už jej posledný album s názvom *Teenage Dream*, ktorý vydala len nedávno, víta na hudobnom svete už 3 piesne. Prvá bola *California girls*, ako druhá v poradí bola vypustená pieseň s rovnomeným názvom ako album, to jest *Teenage dream* a ako posledná je na svete už aj pieseň *Firework*. Nedá mi nespomenúť súťaž, ktorá sa uskutočnila počas leta s rádiom Express. Z našej krásnej krajiny bolo vybraných 33 ľudí, ktorí vyhrali účinkovanie v Katinom klipe k piesni *Firework*. Klip je už na svete, takže ten, kto ho ešte nevidel, Youtube, váš priateľ, ho tam určite má.

...*Muse* staronové?

No kto by už len túto anglickú skupinu v tejto dobe nepoznal? Síce otázka je to dobrá, ale odpoveď na túto otázku je už trochu ťažšia. Ved' asi tak zhruba pred 2 rokmi o nich poriadne nemal ani páru, okrem tých, čo ich poznajú už dlhšie. No a tí, ktorí počuli o nich len nedávno, tak je to na 99,9% vďaka nášmu fenomenálnemu a veľmi známemu filmu pod názvom *Twilight*. A keď sa tu nájde niekto taký, kto by sa o nich niečo rád dozvedel, tak od toho som tu ja.

Muse, čo to?!

Takže, ako som spomínala, Muse sú z Anglicka a tak povediac sa spojili roku 1994.

Muse ako kapela musí mať aj členov, čiže tak povediac, keď to zhrnieme - hlavný multiinstrumentalista je Matthew Bellamy a ďalší dvaja multiinstrumentalisti, ktorí už nie sú veľmi hlavní sú Christopher Wolstenholme a Dominic Howard. Ide o rockovú kapelu, ktorá aj napriek svojmu dlhému pôsobeniu vydala len niekoľko albumov. Sú to *Showbiz* (1999), *Origin Of Symmetry* (2001), *Absolution* (2003), *Black Holes and*

Revelations (2006) a nakoniec je to už veľmi známy album s názvom *The Resistance* (2009).

...*hudby ako novoobjavené?*

Tento krásny rok bol mimoriadne štedrý na nové hviezdy a hviezdíčky alebo na ich návraty. Môžeme si napríklad spomenúť na pomerne mladú speváčku, ktorá, aspoň podľa mňa, má veľmi sľubnú kariéru. Ide o rodáčku z Anglicka, ktorá sa narodila 30. decembra 1986 a volá sa Elena Jane Goulding, respektíve iba Ellie Goulding.

Anglicko rocks

Táto hnedooká blondínka vstúpila do sveta showbiznisu na prelome rokov 2009 a 2010. Viac sa angažovala v roku 2010, keďže do éteru vypustila 3 piesne (*Starry Eyed*, *Guns And Horses*, *The Writer*) z jej albumu s názvom *Lights*, ktorý bol vydaný presne 1. marca 2010 v Anglicku. Nám neostáva nič iné, len túto mladú hviezdíčku podporovať a držať jej palce, aby sa jej darilo, lebo to dievča má nádej.

G@BcA
foto : internet

Študentská spoločnosť GymCorp Michalovce

V tomto školskom roku sme dostali unikátnu príležitosť vyskúšať si podnikanie na vlastnej koži. Súčasťou nášho študijného programu sa stala aplikovaná ekonómia. Vyučuje ju pán profesor Mgr. Ján Lajčák, ktorý absolvoval intenzívne školenie, nevyhnutné pre výuku aplikovanej ekonómie. Takúto možnosť vytvorenia si vlastnej študentskej firmy poskytla vzdelávacia nezisková organizácia Junior Achievement Slovensko, n.o.

Aplikovaná ekonómia je veľmi praktický predmet, ktorý približuje študentom prácu v reálnej firme. Je to dobrý základ pre ďalšie štúdium v oblasti ekonómie, čo študenti ako my v budúcnosti veľmi oceníme.

GymCorp Michalovce Vám bude k dispozícii po celý školský rok predajom originálnych tričiek a darčkových predmetov. Viac zaujímavých informácií o spoločnosti nájdete na našej internetovej stránke gymcorpmi.php5.sk

GymCorp Michalovce š.s.

Študentskú spoločnosť tvorí týchto 20 študentov :

Ján Juhos (prezident spoločnosti)

Dominika Vasilčíková (viceprezidentka financií)

Michaela Vasilčíková (viceprezidentka marketingu)

Roman Kočan (viceprezident výroby)

Lukáš Kasič (viceprezident ľudských zdrojov)

Jozef Šebák (člen dozornej rady)

Lucia Mrázová (účtovníčka)

Petra Hladíková (účtovníčka)

Natália Butkovská, Roman Čopík, Silvia Danková, Paula Frigová, Ján Chvostaľ, Christián Karola, Peter Mikolaj, Miroslav Olejár, Ivana Strajňaková, Miroslav Špak, Ján Tokár, Vladimír Vojtko

Ján Juhos (3.A)

Príbeh na pokračovanie Časť prvá: Zmiznutie

Ak do školy v novom školskom roku nenastúpi ambiciózny, spoločensky založený tretiak, je to čudné. Ak, však, do školy nenastúpi aj nekonfliktná, tichá druháčka, je to takmer podozrivé.

Tretiak, René, bol zaevidovaný ako chorý a v podstate by to nebola žiadna záhada, keby o ňom aspoň spolužiaci mali nejakú správu. No druháčka, Lenka, bola na tom trošičku horšie. Jej rodičia ju pred pár dňami oficiálne vyhlásili za nezvestnú.

„Zas je škola plná policajtov.“ Klára uložila tašku veľmi nešetrným spôsobom na svoju lavicu a usadila sa na tú moju. „Tentoraz vypočúvajú jej spolužiakov.“

„No to je logické, jasné, že sa nebudú pýtať školníka,“ poznamenal som a snažil som sa spod jej zadku vytiahnuť zošit z matiky a doodpisovať úlohu, než príde profka.

„Ty, Adam... myslíš, že by sme o tom mohli napísať článok?“ spýtala sa ma.

Zle si vysvetlila moje mlčanie, a tak nadobudla dojem, že mi niečo ešte musí dovysvetľovať.

„Chápeš, akože veľmi súcitný, na city hrajúci článok... a na konci, samozrejme, kontakt na niekoho kompetentného. Alebo! Alebo by sme mohli my zistiť nejaké informácie... ako investigatívni reportéri. Ha? Čo na to povieš?“

Uprela na mňa svoje veľké kukadlá a čakala. Dopísal som posledný riadok a chystal som sa jej vyhovieť, keď odrazu vykriklala tak, že pol triedy poskočilo na stoličke a so slovami „Dokelu, zabudla som si domácu,“ mi zhrabla zošit a ponáhľala sa k svojej lavici.

Deň by to bol úplne obyčajný. Písomka z matiky, skúšanie zo sloviny, suplovaná chémia, a úspešné presvedčenie angličtinárky, že slohovú prácu predsa len lepšie napíšeme štvrtok na druhú ako v utorok na šieste, vzhľadom na priaznivejšiu polohu slnka. Už aj na prítomnosť policajtov si škola pomaly zvykla.

Všetko by bolo absolútne pokojné a normálne, keby... keby sme cestou zo stretnutia Kociek neboli svedkami takého menšieho incidentu. Vo vestibule stála po-staršia žena vo veľmi úbohom stave. Teda, aby ste ma pochopili, za normálnych okolností by to bola naozaj dobre udržiavaná pani, len akurát v tej chvíli mala všetok mejkap rozliaty po uplakanej tvári a od nepretržitého plaču sa zajakávala a chudákov, bezradnému školníkovi, nevedela dosť dobre vysvetliť, čo vlastne ju tak rozrušilo.

Po chvíli sa k nim pripojil riaditeľ.

„To je Reného mamka.“ pošepla mi Adela, moja ďalšia kolegyňa z Kociek, popri tom ako sme sa nenápadne presúvali zo školy. Musel som úplne dôverovať jej úsudku, keďže s Reném chodila do rovnakej triedy. Podľa útržkov, čo sa nám podarilo zachytiť cestou z budovy a faktu, že matka študenta, ktorý sa tretí týždeň neukázal v škole stála vo vestibule bez akejkoľvek viditeľnej duševnej stability sa dalo usudzovať len jedno. René bol nezvestný.

„Pamätáš si, ako som ti asi pred týždňom hovorila o tom, článku?“ spýtala sa ma Klára, keď sme sedeli pred školou na múriku. Okrem nás dvoch sa pristavila Adela a ešte Lada, naša šéfredaktorka.

Lada (dlho som nechcel veriť, že je to jej pravé meno) bola typ ako stvorený na novinárčinu. Vždy nahodená, usmiata a hlavne stále zvedavá. Možno to súviselo aj s tým, že ešte stále akosi podliehala silnejšiemu nátlaku pubertálnej pojašenosti ako my ostatní, no fakt je, že pri písaní sa jej to zišlo. Samozrejme, len za predpokladu, že sa k svojim povinnostiam postaví seriózne.

A tak jej nedalo a spýtala sa, o čo ide.

„Ále, Klára sa chce hrať na investigovaných reportérov.“

„Investigatívnych.“ opravila ma Klára a potom vysvetlila Lade detaily svojho nápadu.

„Hm, nezní to zle, ale pochybujem, že nám to Jakubová odobrí.“

Tak, a je po inestigovaní, pomyslel som si. Profesorka Jakubová, prakticky editor školského časopisu toto nepovolí. Určite bude mať nejaké morálne-etické argumenty ako pri vtipoch s rasovým podtónom a ja som s ňou momentálne dosť súhlasil. Načo rýpať do chudákov, čo sa strachujú o svoje deti?

A to všetko som im vysvetlil. Jediné, Adela ma tak akosi podporila. Inak som bol zvalcovaný každým možným (ne)logickým dôvodom, prečo áno.

„Možno by sme mohli spolupracovať s políciou!“ nadchýnala sa Klára a oči jej svietili, akoby prvýkrát v živote videla vianočný stromček.

Po tejto vete som už nevydržal, vysmial som ich, že naša polícia by sa nikdy neznižila na takú úroveň, aby spolupracovala s bandou pubertáčkov, a tým som opustil tú nekonečnú debatu.

Druhé ráno som zistil, že nadšené fantázie okolo vyšetrovania záhadných zmiznutí sa ešte stále dievčat držali ako nenásytný kliešť. Mojou jedinou túžbou bolo, aby mi dali pokoj. Čo ma je po tom? René mi bol doslova ukradnutý a nebyť toho, že to dievča bolo nezvestné, ani by som do teraz nevedel, že existuje. Avšak moje modlitby tam hore nikto nevyslyšal a nebol som schopný vyhnúť sa tým vtierkam. Zastihli ma práve v debate s Ondrejom, čo bol náš skoro bývalý grafik.

„Á, dobre, že vás vidím.“ s úsmevom prikročila Klára a za päťami mala Adelu.

„Neprekrúcaj očami, Adam, máme pre vás zaujímavé informácie,“ odhalila svoje zuby v triumfálnom úsmeve tak, že som si skoro myslel, že to naozaj vyriešila.

„Deli zistila, že René a tá Lenka sa poznali. Cez Pokec!“ Klára sa naširoko usmiala a pokúsila sa Adelu pochvalne objasť okolo pliec, čo bol vskutku komický pohľad, ak uvažíme, že Klára bola vzrastovo od Adely asi o polovicu nižšia.

„Hm, nie že by to nebola vzrušujúca novinka, dievčatá, ale o čo tu vlastne ide?“ Ondrej len nechápavo pozeral striedavo na nás troch.

„O nič,“ odpovedal som, „len tieto tu si myslia, že pozeranie Veronicy Marsovej im dáva oprávnenie miešať sa do roboty polície.“

„Náhodou,“ Kaja vyzerala mierne dotknutá, „mám za sebou viac než len Veronicu Marsovú. Prečítala som niekoľko klasických detektívok od Chandlera a, samozrejme, Sherlocka. Aj niečo od Agathy Christie.“

Ondrej sa rozrehotal. Nuž, nemal som mu to za zlé. Pozorovať to malé dievča ako úplne vážne vysvetľuje, že má patent na rozum len preto, že prečítala niekoľko detektívok bolo... na rozrehotanie sa. Ja by som bol tiež takto reagoval, keby som na ňu nebol tak našťvaný.

„Zistili ste ešte niečo? Alebo len to, že sa poznali?“ spýtal som sa Deli, zatiaľ čo sa Klára snažila prinútiť Ondreja, aby sa prestal smiať.

„Nič také. Veď vieš aký mám na Reného názor. Je to len jeden veľký, nafúkaný idiot. Podľa všetkého to bola jedna z jeho fanúšičiek. Písala mu do profilu samé cmuqik a lubkam a chválila ho za jeho „srdcervúci spev“.“

„No s tým súhlasím. Naozaj je srdcervúci.“

„To hej, inak som nemala veľmi chuť o ňom pátrať. A čo ty? Teba ešte Klára nepri-
nútila pýtať sa naňho?“

„Prečo by mala?“

„No, kedysi ste hrali v jednej kapele...“

A v tomto momente bola Kaja opäť na scéne.

„Práve som to chcela urobiť. Dobré, že pripomínaš.“ pozrela na mňa akoby očakáva-
la, že z rukáva vytiahnem bieleho králiku alebo čo.

„Zabudni.“

„Vieš, myslela som, že by si tam mohol zájsť osobne... na príklad po zošit, po noty...?“

„Nie, to rozhodne NIE.“

Okej, priznávam. Som slaboch. Hanbím sa, že som sa dal na TOTO ukecať. Stojím tu pred ich domom, potím sa ako kôň a srdce mi ide vyskočiť z hrude. Je to ako vo veľmi, veľmi, zlom americkom filme.

Otvorila jeho mamka. Vyzerala podobne ako to poobede vo vestibule, len toho mejka-
pu bolo menej. Koktavo som jej nahovoril niečo o notách a tak. Celý čas na mňa sú-
citne hľadela, akoby mala pocit, že moju neistotu spôsobuje žiaľ. Ospravedlnila sa za
neporiadok, ale nedávno tu bola polícia prehľadávať dom a zatiaľ nemala silu to upra-
tať. Nedokázal som potlačiť výčitky svedomia, že takto kruto klamem tú úbožiačku.

Jeho izba bola hore nohami. Papiere, knihy, zošity... všetko vyhádzané. Vzali debnu z
počítača. Dobré, takže čo tu mám ešte hľadať? Ako môžem byť dôkladnejší než polícia?

Nemal som chuť prehrabovať sa tam, tak som len prezrel pár papierov. Noty boli roz-

hádzané pri gitare. Zohol som sa, že si jedny vezmem a pobežím preč, ale potom ma
niečo upútalo. Vnútri gitary bolo niečo, čo by tam byť nemalo. Po chvíľke námahy
som vytiahol poskladaný papier formátu A4.

Dokelu, toto som fakt nečakal. Vybehol som von a rozlúčil sa s Reného matkou tak rýchlo
ako to slušnosť dovoľovala. Hneď ako som bol vonku vytiahol som mobil a vytočil Kláru.

„Haló?“

„Čau, to som ja. Neuveríš, čo som tam
našiel!“

„Adam, počkaj, vraj majú chlapíka, čo
tú druháčku videl včera v Humennom.
Na diskotéke.“

„Čože? To nedáva zmysel.“

„Prečo? Čo si tam našiel?“

Bol som v šoku. Nedokázal som si to
logicky vysvetliť.

„Adam? Tak čo si tam našiel?“

„Potvrdenie... o zaplatení dvoch lete-
niek do Anglicka.“

Sue
kresby : autorka

Moje sny u túžby

Každá ľudská bytosť má nejaký sen alebo túžbu. Niektorí snívajú o horách
zlata alebo túžia po sláve. Iným stačí pevné zdravie či kúsok lásky. Snívajú sa sny
malé a veľké, drahé aj lacné, možné i nemožné. Dovolil by som si dokonca povedať,
že snívanie je pre nás rovnako dôležité ako dýchanie. Pýtate sa teda, aké sny mám ja?
Aby som vám na túto otázku mohol odpovedať, musíme sa najprv zamyslieť, prečo
vlastne máme naše sny a túžby.

Ľudia sú nešťastní. Myslím si, že v tomto mi nikto odporovať nebude. Bolo
by to pochopiteľné, keby nešťastní boli iba tí, ktorí nemajú prostriedky na uspokojenie
svojich základných životných potrieb. No takmer všetci na celom svete bez vrstvomé-
ho rozdielu sa necítia byť naozaj šťastnými. Preto sa pýtam, čo ich poháňa životom?

Čo je príčinou toho, že sa nevzdávajú a pokračujú v ceste životom bez ohľadu na to, ako strašne sa cítia?! Podľa mňa je odpoveď jasná. Sú to ich sny! Vždy, keď sú na dne a chcú sa vzdať, spomenú si na svoje sny a zaplaví ich pocit šťastia. To, čo im pomáha prekonať ich problémy je nádej. Nádej, že raz sa možno ich vytúžené sny splnia!

Tak teda aké sú moje sny? Rôzne. Rád by som spoznal svet, naučil sa veľa jazykov alebo prečítal všetky knihy sveta. Chcel by som žiť tak, aby si ma svet aspoň trochu pamätal. No čo by sa zmenilo? Možno by som bol šťastný, ale moje šťastie by bolo iba jednou kvapkou v mori nešťastia. Prečo by sa sny mali vyplniť práve mne? Nemohol by som byť s čistým svedomím šťastný, ak by som vedel, že ľudia nie len v mojom okolí sú nešťastní. Táto skutočnosť by ma príliš ťažila, a preto je môj najtajnejší a najnereálnejší sen oveľa, oveľa väčší.

Nie, môj sen nie je svetový mier. Svetový mier by bol iba jeden z následkov splnenia tohto sna. Predstavme si úplne nový svet, v ktorom by platili iné, voľnejšie zákony. Človek by dokázal všetko, čo by chcel. Nikto by nebol spútaný žiadnymi potrebami či zákonmi fyziky. Možno by bolo absolútne všetko. Nebolo by to úžasné? Žiadne vojny, choroby, nehody alebo žiaden nedostatok jedla. Stačí pomyslieť a stane sa! Ak by sa aj niekto pokúsil myšlienkou zabiť, stačilo by, aby obeť chcela žiť. Dokonalý systém. Stali by sme sa pánmi svojho života. Verím, že v takomto svete by všetci ľudia bez výnimky mohli byť konečne šťastní, a preto je toto môj sen: „Chcem žiť vo svete, kde by jedinec dokázal čokoľvek, ale nemusel nič.“

M. Dlužanský (2.A)

Zaš mi tu !

Zaš som u tej škole,
knižki mam na stole.
Šak už len dva ročki,
spoznam nove kočki.

Banovčan

Našo Haňki

U Banovci kolo stočka,
bíva jedna, super kočka.
Chlopi tam u šore stoja,
no oca še asi boja.

Len sebe tam vipiskuju,
dobrich ľudzi otravuju.

Mi domaci še nedame,
dakoho tam vypľaskame.
Ňebudu nam za ňu chodzic,
co mi vecka budzeme robic ?

Totu sebe ňedame,
bo inšakej ňemame.

U Tarhovišči toto pitne,
no obidba su ňedobitne.

Jedna šumna i tota druha
namaľovane su jak duha.

Len bi še to vadzilo
doma nič neporobilo
po valaľe chodzilo.

Banovčan

Ticho na poliach

Sviečky tíško v diaľke smútia,
slzy sa už z očí rútia.
Kvety majú farbu lila,
ty im dávaš svoju silu.

Chýbaš nám už zopár rokov,
plníme sny tvojich krokov.

Rok čo rok tu nie si s nami,
skrývame to pod slzami.
Dobre vieme, keď plačeme,
že už spolu nebudeme.
Hlavy máme stále hore.
Vieme, že sa dívaš dole.

Banovčan

kresby: študentka GPH

Perlorodky

Biológia

P: „Viete, proti čomu všetkému ste zaočkovani? Proti TBC, osýpkam, tetanu, hepatitíde...“

Ž: „A žltáčka v tom nie je?“

P: „Teda ja dám $2n$ bunku, partner dá $2n$ a už máme tetrapoida.“

Matematika

P: „Čo je väčšie? 4.2 alebo $2:0,125$?“

Ž: „ 4.2 je 8 a $2:0,125$ je... 16 . Takže rovnako!“

Fyzika

P: „Nepamätate si to ? Kto vas učí fyziku ?“

Ž: „Tááá... Vy !“

Slovenský jazyk

Ž: „Hlavne preberáme veci ako morfológia, spodobovanie...“

P: „No tak to viete teda pekne rozprávať.“

Ž: „Nooo... a zos literatúry...“

Ž: „... a humanizmus sa viac zameral na človeka.“

P: „A prečo?“

Ž: „Táááá... mali viac voľného času.“

P: „No áno, nudili sa, tak prečo by nie človek?“

P: „Mirka, čo je to spodobovanie?“

Ž: „Spodobovanie je... keď napríklad... spodobujem slová.“

Chémia

P: „Ty si nejaká spomalená dneska. Nedostatok lásky.“

Ž1: „Alebo vitamínov.“

P: „No ved', vitamín L.“

Ž2: „Abo vitamín M – mozog.“

P: (píše na tabuľu)

Ž: „To si máme písať?“

P: „Nie, ničím kriedu, aby som zruinoval túto školu.“

kolektív autorov

TEST

Ideš hlavou proti múru???

: -)

Nechod' hlavou proti múru! Nech si ju trieskajú iní !!! Aj takéto povzbudenie by sa mnohým z nás neraz zišlo. Zbytočné náhlenia sa, zbytočné slzy nad rozliatym mliekom, zbytočné snahy dosiahnuť nedosiahnuteľné... Čo takto nájsť v múre dvere? Jednoduchší spôsob s veľkou výhodou- Všetky časti tela ostanú bez modrín (iba ak...by ste zakopli o prah :-)....).

1. Ktorý prírodný úkaz ťa vystihuje?

- a) ranná rosa
- b) hrmenie
- c) krúpy

2. Elegantný štýlový nábytok. Chcel/a/ by som ho:

- a) navrhovať
- b) predávať za peknú sumu
- c) kúpiť

3. Si pozvaný/á/ na firemnú akciu do Vysokých Tatier. Po príchode zistíš, že program je naplánovaný tak natesno, že ti neostane ani chvíľka pre seba. Ako sa zachováš?

- a) je to v poriadku, aspoň mám zmenu
- b) zúčastním sa programu s kyslým ksichtom na tvári
- c) mám poruke zopár výhovoriek, aby som si doprial/a to aj to.

4. Pohádal/a si sa s frajerom/frajerkou. Čo urobíš?

- a) som nespokojná/ý a premýšľam o tom, ako by sme sa mohli uzmiert'
- b) pôjdem s kamarátmi von a pokúsím sa na to nemyslieť
- c) budem vyčkávať, kedy sa ozve

5. Vybrať sa obvyklou cestou pre teba znamená zvoliť si:

- a) cestu plnú fantázie
- b) jedinú správnu cestu
- c) najjednoduchšiu cestu k cieľu

6. Svojimi názormi si už vyprovokoval celý kolektív proti sebe. Čo ti na padne ako prvé?

- a) mal/a som si zahryznúť do jazyka
- b) teším sa zo situácie, neprekáža mi, keď som proti všetkým. Môj názor je aj tak najlepší!
- c) Budem si stáť naďalej za svojim, ale prispôbim sa väčšine.

Vyhodnotenie:

- najviac odpovedí a)

si veľmi nápomocná a ochotná osoba – máš vždy dvere otvorené pre priateľov, kamarátov, známych. Chceš byť obľúbená/ý/, a preto sa radšej vzdáš skutočných želaní a názorov. Mal/a by si brať vážnejšie samu seba /samého seba/, potom ťa tak budú brať aj ostatní. Nájsť dvere v múre neznamená, že ich máš podržať ostatným, ale vkročiť nimi !

- najviac odpovedí b)

si tvrdohlavá osoba s vysokým sebavedomím. Nikto a nič ti nikdy nerobí problém. Každý má pred tebou rešpekt, a zvyčajne sa ti nikto ani len nepokúša zaplietť do cesty. Na jednej strane je to výhoda- môžeš si žiť vo svojom svete a máš od väčšiny pokoj. Na strane druhej- nemyslíš, že svojou prehnanou aktivitou a myšlienkou- som ten/ tá naj- strácaš priateľov a ľudí, ktorých máš rád/a ? Tu platí staré známe- hlavou proti múru, rozumom proti srdcu... Čo takto nájsť dvere do svojho srdca?

- najviac odpovedí c)

si osoba so správnym pohľadom na vec. Málokedy ťa niečo rozhádže a dokážeš si pevne stáť za svojim, ale zároveň rešpektovať ostatných. Veľakrát sa ti stáva, že nedokážeš pochopiť hlúposť niektorých ľudí- veď predsa, ty by si to urobil/a omnoho jednoduchšie! Radšej hľadať dvere, ako 100- krát si tresnúť hlavu o múr. Len tak ďalej : -).

Niki

Horoskopy

Baran 21. marec – 21. apríl

V tomto mesiaci vďaka najpriaznivejšej karty tarotu budete mať energiu a taktiež aj finančnú a emocionálnu istotu. Mesiac október bude k vám veľmi štedrý. Posun vpred môžete očakávať vo všetkých oblastiach vášho života.

Býk 21. apríl - 21. máj

Blíži sa začiatok nového obdobia, ktorý je spojený s novými možnosťami a príležitosťami. Aby ste všetko dobre zvládli, je potrebné prijať prichádzajúce zmeny a odpútať sa od minulosti, ktorá vás zbytočne obmedzuje a brzdia.

Blíženci 22. máj - 21. jún

Mesiac je opak Slnka. Znamená obdobie neistoty a zmätku. Pravdepodobne ste uviazli v nejakej situácii a nevíete, ako z nej von. Buďte opatrný v rozhodovaní. Nezabudnite rešpektovať skryté stránky vašej povahy.

Rak 22. jún - 22. júl

Aj keď ste schopný dosiahnuť svoj cieľ, možno bude potreba do niečoho investovať čas, energiu alebo peniaze. Nech je v hre čokoľvek, na dosiahnutie vysneného cieľa budete musieť niečo aj obetovať.

Lev 23. júl – 23. august

Toto obdobie bude pre vás veľmi priaznivé. Máte všetku energiu, inteligenciu a porozumenie, ktoré sú potrebné na dosiahnutie úspechu. Čaká vás nádej, šťastie. Lepšia budúcnosť a obnova dôvery v živote.

Panna 24. august – 24. september

Často je treba trocha riskovať a nebáť sa vkročiť do neznáma. Tento mesiac vám odporúča, aby ste sa posunuli vpred a prijali nové výzvy. Výsledok môže byť neistý, a preto si musíte dostatočne veriť!

Váhy 24. september – 23. október

Radujte sa! Čaká vás víťazstvo. Október bude pre vás mesiac úspechov a dočkáte sa aj ocenenia od iných. Veci, na ktorých ste pracovali, by mali byť úspešne dokončené. Možno vás čaká sťahovanie alebo cestovanie.

Škorpión 24. október - 22. november

Už nezatvárajte oči pred realitou! Zastavte sa a skúste o sebe viac premýšľať. Nechajte minulosť minulosťou a zamerajte sa na budúcnosť. Nové myšlienky vás vyslobodia z rutiny, v ktorej ste uviazli a pomôžu v naplnení vašich priání.

Strelec 23. november - 21. december

Nikam sa neponáhľajte! Ak čakáte na nejakú odpoveď či rýchle vyriešenie situácie, ktorá vás trápi, budete musieť chvíľu počkať. Pamätajte si, že „trpezlivosť ruže prináša“. Všetko má svoj čas a prirodzený vývoj.

Kozorožec 22. december - 20. január

Máte, alebo sa učíte mať kontrolu nad vašim najbližším okolím. Využitím sily vôle, intuície, sebadôvery, inteligencie a znalosti. Všetky tieto vlastnosti vás zanedlho dovedú k očakávanému úspechu.

Vodnár 21. január – 19. február

Čakajú vás zmeny, z ktorých budete mať úžitok. Pôjde o prekvapenie, teda o niečo, čo nemôžete nijako ovplyvniť. Okolnosti tohto prekvapenia nemajú nič spoločné s tým, čo si zaslúžite, alebo o čo sa usilujete.

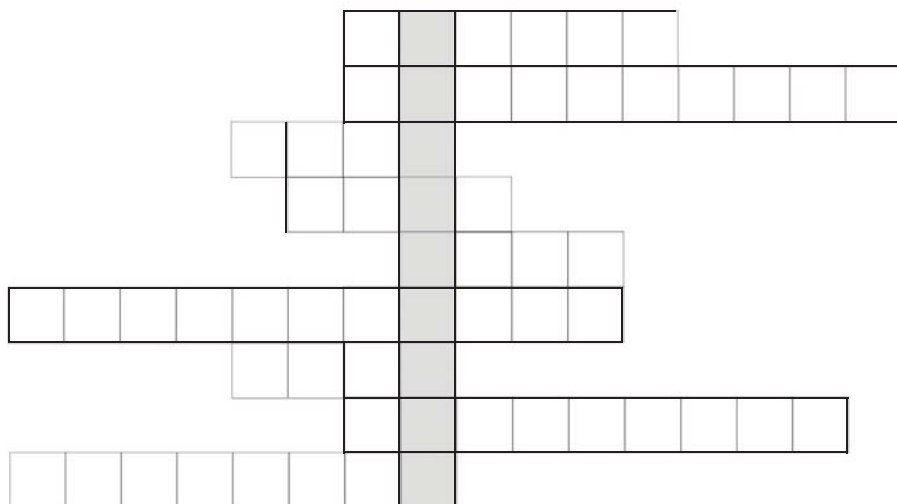
Ryby 20. február – 20. marec

Toto obdobie bude pre vás veľmi náročné. Pripravte sa na prekážky, ktoré narušia váš pocit istoty. Nastávajúce zmeny budú prichádzať ako šok. Nebojte sa však, všetko sa vyvíja priaznivo.

Tathy

Tajničky

- Počas 2.vlny osídľovania sa do Austrálie pristahovali...
- Jeden zo šiestich štátov Austrálie
- Krajina vytvorená vápencami
- Bod na zemskom povrchu, ktorý je presne zameraný
- Rada vzájomnej hospodárskej pomoci
- Zoskupenie väčších miest a menších sídel
- Nízky korálový ostrov
- Kamenný obal Zeme
- Hlavné mesto Austrálie

H	P	E	L	O	P	I	P	E	T	A
P	R	I	E	S	T	O	R	N	Á	O
J	O	Ň	E	B	L	H	E	I	R	P
R	P	Č	A	K	P	O	D	P	I	S
A	E	Z	A	R	D	O	P	P	P	U
A	L	I	T	S	A	P	L	R	P	M
T	E	E	N	P	I	A	A	I	U	Z
I	R	I	P	O	Č	E	T	E	T	I
R	Y	B	E	K	I	K	I	V	S	T
O	Ň	U	A	N	A	P	T	A	E	I
I	L	H	A	A	Z	P	E	N	I	Z
R	E	D	Ú	P	U	O	L	Z	R	A
P	O	O	Á	N	A	L	V	A	P	R
P	Í	P	K	P	P	O	É	Z	I	A
O	V	T	C	Í	N	M	O	S	Í	P

pádlo	podpis
parazitizmus	podraz
pastila	poézia
pauza	polep
paula	polka
pionier	polom
pipeta	predplatiteľ
piplačka	priehľbeň
pirát	priestor
písomníctvo	priestup
pitka	prievan
počasie	priorita
počet	propelery
podanie	púder
podhubie	punkt

1.	.							
2.	.							
3.	.							
4.	.							
5.	.							

- Slová, ktoré majú rovnaký, ale iný význam
- Druh rýmu
- Napísal báseň Dčérke
- Narodil sa v Jasenovej
- Opakovanie slov alebo skupiny slov na začiatku za sebou idúcich veršov

Suzi

A 6x6 grid of 36 photographs documenting a school trip to Paris. The images show students in various settings: posing for group photos in front of Notre-Dame de Paris, walking along the banks of the Seine, visiting museums, and enjoying outdoor activities. Some photos show students sitting on a large, curved sculpture, while others show them standing in front of historical buildings or in a park. The trip appears to be a mix of sightseeing and social activities.

Diplom

Gymnázium Paula Horova, Michlouce
za časopis Kocky

2. miesta

v celoslovenskej súťaži triednych a školských časopisov pre žiakov materských škôl, základných škôl, stredných škôl, špeciálnych základných škôl a školských zariadení a zahraničných škôl s vyučovacím jazykom slovenským

Pro Slavis 2010

M. Pressou

Генерал

riaditel' DMS u Ziline

V Žiline, 28. oktobra. 2010

